

Ο Μικρός

104

ΗΡΩΣ

Η κόμπρα καταστρέφει

ΠΩΣΙΣ

Πολιορκία

ΜΕΣΑ στην αίθουσα, όπου συνεδριάζει το δικαστήριο των Έλλήνων πατριωτών και δικάζει τον τρομερό Σούλτς, τον σωματοφύλακα της Κόμπρας, ένας πατριώτης μπαίνει τρέχοντας και φωνάζει:

— Οί Γερμανοί έχουν κυκλώσει το κτίριο! Έχουν και θωρακισμένα αυτοκίνητα μαζί του! (*)

Για μερικές στιγμές, μέσα στο δωμάτιο απλώνεται μια νεκρική σιγή. Έπειτα, το Παιδί - Φαντασίμα, λέει με σταθερή φωνή και ήρεμια:

— Πρέπει να διατηρήσουμε την ψυχραιμία μας! Το καθήκον μας το ξέρουμε ό-

(*) Διάβασε το τεύχος 103, που έχει τον τίτλο: «Στά νύχια της Κόμπρας».

λοι! Θά αγωνιστούμε όπως ταιριάζει σέ Έλληνες και σέ ελεύθερους ανθρώπους! Σκορπισήτε και πιάστε όλες τις εδράσεις τού σπιτιού! Άμπα, ρώστε καλά τις πόρτες και τοποθετήστε στα παράθυρα έτοιμοι να χαρίσετε στους τυράννους τὸ θάνατο, αν δοκιμάσουν να μπούν στο σπίτι! Είστε άλλοι καλά ωπλισμένοι με αυτόματα και πιστόλια και μερικοί έχουν και χειροβομβίδες επάνω τους! Θά κάνουμε τους στρατιώτες τού Χίτλερ να μετανοήσουν που γεννήθηκαν ζωντανοί...

Σάν στρατιώτες τέλει: α γυμνασμένοι, οι Έλληνες πατριώτες παίρνουν τις θέσεις τους στις πόρτες και στα παράθυρα και κυττάζουν έξω από τις γρίλιες στο σκοτεινό δρόμο, που περνά μπρός από τὸ σπίτι.

Βλέπουν εκεί ἴσκιους να κινούνται άθόρυβα μέσα στο σκοτάδι. Στο φῶς τῶν άστρων λάμπουν άμυδρά άτσάλινα κράνη και όπλα. Πό πέρα, διακρίνονται οι όγκοι μερικών θωρακισμένων αυτοκινήτων.

Στο πίσω μέρος τού σπιτιού είναι μια αύλη, που βγάζει σ' έναν άλλο δρόμο. Μέσα στο δρομάκο αυτόν πίσω από τὰ κάγκελα τῆς αύλῆς, οι πατριώτες ξεχωρίζουν άλλους ἴσκιους να σσιλεύουν άθόρυβα. Τὸ σπίτι έχει κυκλωθῆ άπό όλες τις μεριές!

Τὸ Παῖδι - Φάντασμα δίνει ψθυριστά τις διαταγές του:

— Δεν θά πυροβολήση κα

νείς, αν δεν έπιτεθούν οι Γερμανοί! Πρέπει να τους αἰφνιδιάσουμε! Θά τους αφήσουμε να πλησιάσουν άνυποψίαστοι, νομίζοντας ότι δεν τους έχουμε άντιληφθῆ, και θά τους τσακίσουμε όταν φτάσουν πολύ κοντά στο σπίτι!

Μια σιωπή βαθεῖα και καταθλιπτική απλώνεται μέσα στο σπίτι. Μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στο δρόμο, οι Έλληνες πατριώτες περιμένουν τῇ μεγάλῃ στιγμή. Τὰ δάχτυλά τους έχουν γαντζωθῆ στη σκανδάλη τῶν όπλων τους και δεν περιμένουν παρά να σφίχουν λιγάκι γὰ να χαρίσουν τὸ θάνατο στους τυράννους.

Πίσω από ένα παράθυρο, ὁ Σπίθας παραμονεύει. Στο ένα του χέρι του κρατάει ένα αυτόματο. Στο άλλο, ένα τεράστιο κομμάτι μπουμπότα. Τρώει με άπάθεια, χωρίς να νοιάζεται γὰ τὸ τί πρόκειται να συμβῇ. Έκείνο που τον ενδιαφέρει αὐτῇ τῇ στιγμή είναι: να ρίξη στο περισσότερο φαγητὸ μπορέση στο άγόρταγο στομάχι του, γιατί δὲ θέλει να σκοτωθῇ με τὴν κοιλία άδειά. Κι' αὐτὸ γιατί τὸ καθυστερημένο παιδί πιστεύει ότι όσοι πεθαίνουν νηστικοί βασανίζονται από τὴν πείνα στους αἰῶνες τῶν αἰώνων.

Οι Γερμανοί έξω μένουν γὰ λίγο άκίνητοι, κυττάζοντας τὸ σπίτι, σάν να προσπαθοῦν να μαντέψουν αν είναι άδείο και αν οι ένοχοί του έχουν άντιληφθῇ τὴν παρουσία

τους. Φαίνεται ὅτι τὰ συμπε-
ρασμάτ' αὐτοὺς εἶναι καθησυ-
χαστικά γι' αὐτούς, γιατί ξα-
φνικὰ ἀρχίζουν νὰ κινούνται
πρὸς τίς πόρτες καὶ τὰ πα-
ράθυρα τοῦ σπιτιοῦ.

Καὶ τότε ἡ γαλήνη τῆς νύ-
χτας κοιμητιάζεται καὶ ἡ
περίχη γύρω ἀπὸ τὸ σπίτι
μεταβάλλεται σὲ κόλασι φω-
τῆος καὶ θανάτου!

Δέκα αὐτόματα καὶ πιστό-
λαι ἀρχίζουν νὰ ξερνοῦν φλό-
γες καὶ πυρρῶμένο ἀτσάλι καὶ
νὰ τραγουδοῦν σὲ μιὰ ἐκκω-
φαντική συμφωνία τὸ τρομε-
ρὸ τραγοῦδι τοῦ θανάτου!

Πολλοὶ ἀπ' τοὺς Γερμα-
νοὺς στρατιῶτες πέφτουν θε-
ρισμένοι ἀπ' τὶς ἐλληνικὲς
σφαῖρες! Οἱ ὑπόλοιποι, ξα-
φνιασμένοι καὶ τρομαγμένοι
ἀπὸ τὴν ἀπροσδόκητὴ αὐτὴ
ὑπερβολή, τραβιούνται πίσω
καὶ ταμπουρώνονται ὅπου
μποροῦν, πίσω ἀπὸ κορυμνοὺς
δέντρων, πίσω ἀπὸ πέτρες,
μέσσι σπὸ κοίλωμα καμμιᾶς
πόρτας...

Τὰ αὐτόματά τους ἀπαν-
τοῦν κάνοντας τὴ συμφωνία
τοῦ θανάτου ἀκόμη πρὸ ἐκ-
κωφαντικῆ καὶ γαζώνοντας
τὰ παράθυρα τοῦ σπιτιοῦ.

Μέσα ἀπὸ τὸ σπίτι, ἐννέα
στόματα φωνάζουν ὅλα μαζί:

— Ζήτω ἡ Ἑλλάς! Ζήτω
ἡ Ἐλευθερία!

Τὸ δέκατο στόμα, τὸ στό-
μα τοῦ ἀδιάκοπα πεινασμέ-
νου Σπίθα, μένει δουδὸ. Εἶ-
ναι μπενκωμένο μὲ μπουμπό-
τα καὶ δὲν μπορεῖ νὰ θοῶλῃ
παρὰ μόνον ἓνα ὑπόκωφο
γρύλλισμα, καθὼς πιέζει κά-

θε τόσο τὴ σκανδάλῃ τοῦ αὐ-
τομάτου του. Δίπλα του, μέ-
σα στὸ σκοτάδι, στὸ ὅποιο οἱ
Ἕλληνες ἔχουν βυθισαί ἐπί-
τηδες τὸ σπῆτι γιὰ νὰ μὴ φαί-
νονται ἀπὸ ἔξω, ἡ Τσικίτα ἡ
μαϊμουδίτσα καὶ ὁ Μούτς τὸ
σκυλάκι ἀνασκιρτοῦν τρομα-
γμένα σὲ κοῖθε ὁμοβροντία
πρὸς ἀκοῦνε.

Καθὼς οἱ πατριῶτες μά-
χονται, δὲν προσέχουν ἕναν
ἴσκιον, πρὸς σέρνεται πρὸς τὴν
πόρτα τῆς εἰσόδου. Εἶναι ὁ
Σούλτς, ὁ σώματοφύλακας
τῆς Κόμπρας, ὁ Γερμανὸς δο-
λοφόνος πρὸς οἱ πατριῶτες ἔ-
χουν καταδικάσει σὲ θάνατον!
Προσπαθεῖ νὰ φτάσῃ στὴν
πόρτα καὶ νὰ τὴν ἀνοίξῃ γιὰ
νὰ ξεφύγῃ καὶ γιὰ νὰ βοηθή-
σῃ τοὺς συμπατριῶτες του
νὰ μπουῖν μέσα στὸ σπῆτι!

Φρουρὸς στὴν πόρτα αὐτὴ
εἶναι ἓνας Ἕλληνας, πρὸς πο-
λεμᾷ πυρροβώοντας τοὺς
Γερμανοὺς ἀπὸ μιὰ τρύπα
πρὸς οἱ σφαῖρες ἔχουν ἀνοί-
ξει στὸ ξύλον τῆς πόρτας. Ἀ-
φροισμένος καθὼς εἶναι στὴ
δουλειᾶ αὐτῇ, δὲν ἀντιλαμβάνε-
ται τὸν Σούλτς πρὸς πλη-
σιάζει ἔρποντας πρὸς τὸ μέ-
ρος του.

Ξαφνικά, ὁ Γερμανὸς πε-
τάγεται ὀρθος, σηκώνει ψη-
λὰ τὰ δεμένα γέρια του καὶ
τὰ κατεβάξῃ μ' ὅλη του τὴ
δύναμιν στὸ κεφάλι τοῦ φρου-
ροῦ. Τὸ χτύπημα εἶναι τόσο
δυνατὸ ὥστε ὁ Ἕλληνας δὲν
προλαβαίνει νὰ καταλάβῃ τί
τὸν χτύπησε! Σωρίζεται ἀ-
ναίσθητος μ' ἓνα δογγητό,

πού χάνεται μέσα στους κρότους της μάχης!

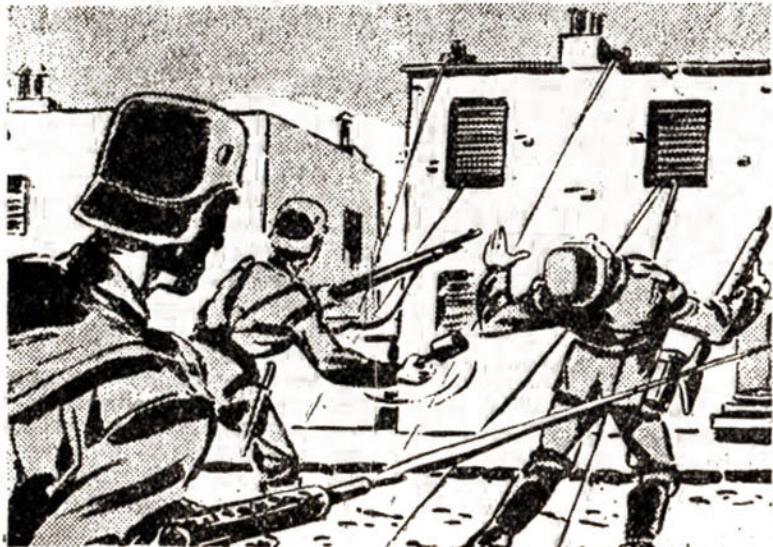
Από τὰ βόλια τῶν δικῶν του!

Ο ΣΟΥΛΤΣ διασκελίζει τὸ κορμί του, τραβάει τὸ σύρτη τῆς πόρτας καὶ τὴν ἀνοίγει. Τὰ δεμένα χέρια του τὸν ἐμποδίζουν νὰ χειριστῇ τὸ αὐτόματο τοῦ ἀναίσθητου ἀντιπάλου του μὲ δὲν τὸν ἐμποδίζουν νὰ κινήθῃ καὶ νὰ τρέξῃ ἐλεύθερα.

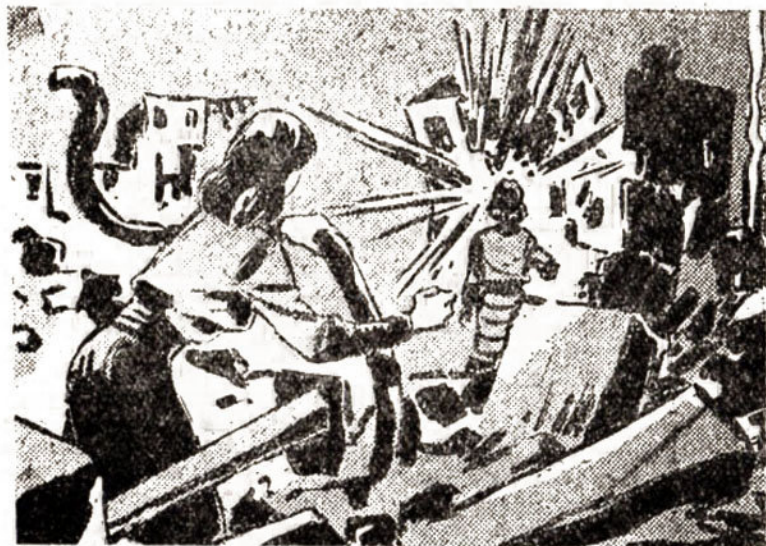
Ἀπὸ τὸ παράθυρό του τὸ Παιδί - Φάντασμα βλέπει τότε ξαφνικὰ νὰ βγαίνει ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς εἰσόδου ἓνας μεγαλόσωμος ἄντρας καὶ νὰ

τὸ βάξῃ στὰ πόδια πρὸς τὸ μέρος τῶν Γερμανῶν. Τὸν ἀναγνωρίζει. Εἶναι ὁ δολοφόνος τοῦ Χίτλερ ποὺ οἱ πατριῶτες εἶχαν καταδικάσει σὲ θάνατο γιὰ τὰ ἐγκλήματά του!

Στρέφει πρὸς τὴν κατεύθυνσί του τὰ αὐτόματό του καὶ σημαδεύει μὲ προσοχή. Μὰ δὲν προλαβαίνει νὰ πιέσῃ τὴ σκανδάλη: Ἀπὸ τὸ μέρος τῶν Γερμανῶν, μερικά αὐτόματα ἀρχίζουν νὰ γαβγίζουν, στέλνοντας ριπὲς ἀπὸ σφαίρες ἐναντίον τοῦ σωματοφύλακα τῆς Κόμπρας! Οἱ ἴδιοι οἱ συμπατριῶτες του τὸν ἔχουν βάλει στόχο, νομίζοντας τον γιὰ ἐχθρό! Οἱ ἴδιοι οἱ Γερμανοὶ, χωρὶς νὰ τοῦ θέλουν, κομματιαzoῦν κυριολεκτικῶς μὲ τίς σφαίρες τους

Οἱ Ἕλληνες ἀπαντοῦν καὶ μιὰ σκληρὴ μάχη ἀρχίζει!

Τὰ δόλια τῶν Γερμανῶν διαπερνοῦν τὸν πράκτορα τοῦ Χίτλερ!

ἐναντὶ ἀπὸ τοὺς πιὸ σκληροὺς καὶ πιὸ ἀπάνθρωπους δημίους, ποὺ ἔχει γεννήσει ποτὲ ἡ Γερμανία!

Ὁ Σούλτς σωριάζεται στὴ μέση τοῦ δρόμου, νεκρός! Μάσα στὴ νύχτα, μιὰ γυναικεία κραυγὴ ὑψώνεται τότε ἀνατριχιαστικά:

— Ὁ Σούλτς! Εἶναι ὁ Σούλτς! Ζῶα, σκοτώσατε τὸν Σούλτς!

Εἶναι ἡ Κάμπρα, ἡ Κόρη τοῦ Χίτλερ, ποὺ φαίνεται ὅτι διευθύνει τὴν ἐπίθεσι τῶν Γερμανῶν ἐναντὶ τῶν Ἑλλήνων!

— Ζῶα!, φωνάζει πάλι ἡ Κάμπρα. Ἐπωφεληθῆτε τού-
λάχιστον ἀπὸ τὴν πόρτα ποὺ ἄφησε ἀνοιχτή!

Τὸ Παιδί - Φάντασμα νοιώθει τὸ αἷμα του νὰ παγώνει, καθὼς βλέπει μερικοὺς Γερμανοὺς νὰ ξεπετάγονται μέσα ἀπὸ τὰ σκοτάδια καὶ νὰ ὀρмоῦν πρὸς τὸ σπίτι. Ἄν κατορθώσουν νὰ μποῦν ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα, ὅλα εἶναι χαμένα!

Ἐγκαταλείπει τὴ θέσι του καὶ τρέχει πρὸς τὴν πόρτα, ἀπὸ τὴν ὁποία τὸν χωρίζει ἓνας διάδρομος. Διασχίζει τὸν διάδρομο σὰν σαῖτα, φτάνει στὸ χῶλ, σταιματᾷ στὸ ἀνοιγμα τῆς πόρτας καὶ σηκώνει τὸ αὐτόματό του. Δὲν ἔχει πὸν καιρὸ νὰ κλείσῃ τὴν πόρτα. Οἱ Γερμανοὶ ἔχουν φτάσει πιά πολὺ κοντὰ καὶ τὸ μόνο ποὺ μπορεῖ νὰ τοὺς

συγκρατήση είναι τὸ δόλια καὶ ὁ θάνατος!

Πιάζει τὴ σικανδόλη καὶ μιὰ ριπή ἀπὸ σφαίρες ποὺ φωσφορίζουν μέσα στὸ σκοτάδι βγαίνει ἀπὸ τὸ ἀνοιγματοῦς πόρτας. Οὐρλιάχτὰ πό-νου καὶ λύσσης καὶ γδοῦποι κορμῶν ποὺ πέφτουν χάμω ἀπαντοῦν ἀπὸ ἔξω! Ἐπειτα, μερὰ αὐτόματα γαβγίζουν στέλνοντας μέσα στὸ χάλ ἕνα σιμῆνος ἀπὸ σφαίρες ποὺ ἰσοῦν γὰρ αἷμα!

Μὰ τὸ Ἑλληνοπούλο δὲν εἶναι πιά ἐκεῖ γὰρ νὰ τοῦ γαζώσουν τὸ κορμί. Ἐχει πηδῆ σὲ πλάγια καὶ, μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι τοῦ χειρὸς του, ἔχει κλείσει τὴν πόρτα. Τὴν ἀμπαρώνει, τοποθετεῖ ἕναν ἄλλο φρευρὸ ἐκεῖ καὶ γυρίζει στὴ θέσι του, εὐχαριστῶντας τὸ Θεό, ποὺ πρόλαβε νὰ ἐμποδίσει τοὺς τυράννους νὰ μποῦν στὸ σπίτι.

Ἡ νύκτα εἶναι δεικὴ τοὺς γιὰ τὴν ὥρα. Δὲ θὰ εἶναι ὅμως δεικὴ τοὺς γιὰ πολὺ ἀκούμη. Ἀπὸ τὸ παράθυρό του, ὁ Γιώργος Θαλάσσης βλέπει τὰ θωρακισμένα αὐτοκίνητα νὰ κινεῖται νωθρὰ καὶ νὰ παίρνουν θέσεις γύρω ἀπὸ τὸ σπίτι. Τὰ κανονάκια τοὺς στρέφονται ἄργα πρὸς τὴν πόρτα τῆς εἰσόδου καὶ τὰ παράθυρα.

Τὸ Παῖδι - Φάντασμα καταλαβαίνει ὅτι ἡ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων του εἶναι πιά ζήτημα μερικῶν λεπτῶν μόνο. Ὄταν τὰ κανονάκια αρχίσουν νὰ κονιορτοποιοῦν τὸ σπίτι, οἱ Ἕλληνες πατριῶτες θὰ μεταβῇ

θοῦν σὲ μιὰ μιάζα νεκρῶν σωμάτων!

Πρέπει νὰ κάνῃ κάτι πρὶν εἶναι πολὺ ἄργα! Προέπει νὰ κάνουν μιὰ ἔξοδο ἀπὸ τὸ πολιορκημένο σπίτι οἱ Ἕλληνες πατριῶτες, πρὶν κλειστοῦν ἐκεῖ μέσα σὲ μιὰ παγίδα θανάτου!

Καὶ τότε μιὰ σικέμ: λάμπει στὸ ἐφευρετικὸ μυαλό του. Τρέχει κοντὰ στὸ Σπίθα καὶ τοῦ λέει:

— Σπίθα, ἀπὸ σένα ἔξαρτάται ἡ σωτηρία ὅλων μας! Μπορεῖς νὰ δώλῃς τὸν Τσικίτα νὰ κουβαλήσῃ μερὰ πρόγινματα ἔξω καὶ νὰ τὰ πᾶῃ σ' ἕνα ὠρισμένο σημεῖο;

— Καὶ βέβαια μπορῶ!, ἀπαντᾷ ὁ Σπίθας μὲ προσβεβλημένο ὄψος. Τὶ τὴ γυνίκα τὸςον καρός; Καταλαβαίνει στὴν ἐντέλεια τὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα! Μόνο ποὺ δὲν ἔχει μάθει ἀκούμη νὰ μιλήῃ. Βάζω στείχημά ὅτι ἡ Τσικίτα εἶναι πρὸ ἐξυπνη ἀπὸ σένα, Γιώργο!

Μὰ τὸ Παῖδι - Φάντασμα δὲν ἔχει καιρὸ γὰρ χάσιμο. Κάνει γοργὰ τὸ γύρο τῶν δωματίων καὶ συγκεντρώνει ὅσες χειροβαμβίδες ἔχουν οἱ πατριῶτες, δίνοντας τοὺς ταυτόχρονα τὴ διαταγὴ νὰ τρέξουν πρὸς τὸ παράθυρο ποὺ ἔλεγχῃ ὁ ἴδιος μάλιστα ἀκούσων τὴ φωνὴ του.

Γυρίζει κομπὰ στὸ Σπίθα καὶ τὸν οδηγεῖ κοντὰ στὸ παράθυρό του μαζί μὲ τὴν Τσικίτα. Τοῦ δείχνει ἀπὸ τίς γρίλιες ἕνα θωρακισμένο αὐτοκί-

νητο, που φράζει το δρόμο από τη μεριά αυτή και του λέει:

— Βάλε την Τσικίτα να τοποθετηθή τις χειροβουβίδες κάτω από το αυτοκίνητο αυτό και να τραβήξη τους χαλκάδες έκρήξεως! Τα αυτοκίνητα αυτά είναι τρωτά μόνο από το κάτω μέρος τους. Μόλις τιναχτή στον αέρα, θα πηδήσουμε από το παράθυρο αυτό και θα προσπαθήσουμε να ξεφύγουμε έπρωφελούμενοι από το σάστισμα των Γερμανών. Κατάλαβες;

Χωρίς να απαντήσει, ο Σπίθας άνοίγει το παράθυρο και λέει στην Τσικίτα δείχνοντάς της το αυτοκίνητο:

— Χειροβουβίδες κάτω από αυτοκίνητο! Κατάλαβες; Τραβήξης χαλκόςες κι' έπειτα θα πάρης δρόμο! Κατάλαβες;

Και συνοδεύει τα λόγια του με πολύ έκφραστικές χειρονομίες. Για μερικές στιγμές το μικρό και έξυπνο ζώο μένει ακίνητο, σκεπτικό σαν να προσπαθή να καταλάβη τί θέλει να του πη το άφεντικό του. Έπειτα, τα ματάκια της Τσικίτας λάμπουν μέσα στο σκοτάδι κι' ένα γρύλλισμα βγαίνει από το στόμα της. Άσπάζει τις χειροβουβίδες στην αγκαλιά της, πηδάει πάνω στο περβάζι του παραθύρου και ρίχνεται στο κενό.

Προσγειώνεται άπαλά στο έδαφος, χωρίς να αντιληφθούν τίποτα οι Γερμανοί,

απομακρύνεται γοργά και πηγαίνει και χώνεται κάτω από το θωρακισμένο αυτοκίνητο. Από το στήθος του Παθιού - Φάντασμα βγαίνει ένας στεναγμός ανακουφισώς. Γυρίζει προς το έσωτερικό του σπιτιού και λέει σίγα: να αλλά καθαρά:

— Έλατε όλοι εδώ! Να είστε έτοιμοι να πηδήσουμε έξω μέλς το αυτοκίνητο τιναχτή στον αέρα!

Από το μέρος των Γερμανών ή φωνή της Κόμπρας λέει γεμάτη λύσσα:

— Παραδοθήτε, Έλληνες! Διαφορετικά θα καίητε ζωντανοί μαζί με το σπίτι! Θα μετρήσω ως το τρία και, αν δεν έχετε παραδοθή στο μεταξύ, θα δώσω διαταγή να σάς χτυπήσουν με τα κανόνια!

Και η Κόρη του Χίτλερ άρχίζει να μετρά:

— Ένα... δύο... τρία! Πύρ!

Η όμοβροντία των κανονιών των θωρακισμένων αυτοκινήτων που έχουν κυκλώσει το σπίτι πνίγεται μέσα σ' έναν άλλο κρότο πολύ πιο δυνατό. Ένα από τα αυτοκίνητα, εκείνο που είναι σπαιματημένο μπροστά στο παράθυρο του Γιώργου, αναστηκώνεται στον αέρα, σαν να το άσπαξε ξαφνικά το χέρι ενός γίγαντα, και διαλύεται σε χίλια κομματάκια σκορπίζοντας παντού πυρακτωμένα τμημαχία αίδερευ! Οι Γερμανοί, κάτω από την πύρινη αυτή βροχή, ύποχωρουν τρομαγμένοι και σαστισμένοι.

— Έμπρός, παιδιά!, φω-

νάξει ο Γιώργος.

Και πηδάει πρώτος από το παράθυρο στο δρόμο και αρχίζει να τρέχει προς το μέρος όπου, μερικές στιγμές πριν, στεκόταν το ανατιναγμένο αυτοκίνητο. Πίσω του ακολουθούν οι άλλοι πατριώτες και τελευταίος ο Σπίθας με τον Μούτς στην αγκαλιά του. Πριν οι Γερμανοί συνέλθουν από τον τρόμο και την έκπληξή τους, οι Έλληνες έχουν φτάσει στη γωνία του δρόμου και έχουν στρίψει τρέχοντας. Μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα έχουν χαθή μέσα στη νύχτα.

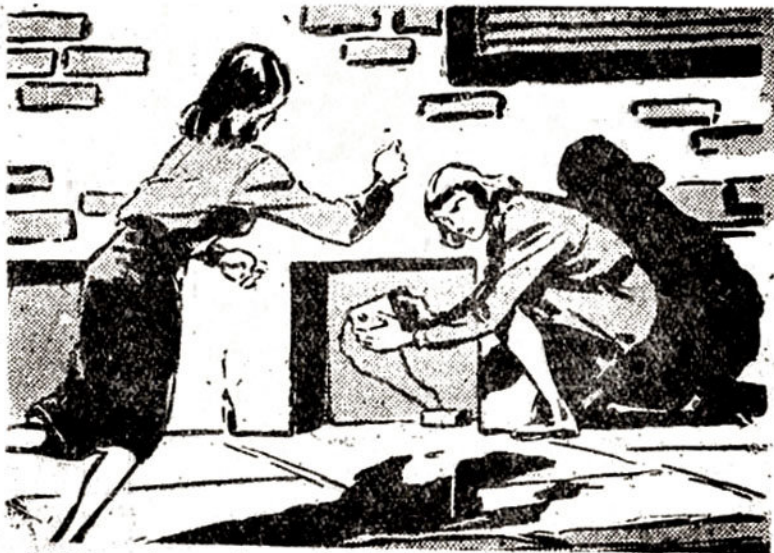
"Όσο κι' αν ψάχνουν έπειτα τα θωρακισμένα αυτοκίνητα και οι περίπολοι των Γερμανών στους γύρω δρόμους,

δεν ανακαλύπτουν το παραμικρό ίχνος από τους πατριώτες του Παιδιού - Φάντασμα.

Κρυπτογραφικό μήνυμα

ΕΝΑ μεγάλο πρόβλημα απασχολεί το Παιδί - Φάντασμα. Μετά τη νικητερική εκείνη μάχη, τα ίχνη της Κόμπρας έχουν χαθή. Η Κόρη του Χίτλερ έχει πάψει πια να κάνει την εμφάνισή της και έχει σταματήσει τον πόλεμό της εναντίον των Έλλήνων πατριωτών και του Γιώργου Θαλάσση. Τί έχει γίνει;

"Όσο κι' αν οι Έλληνες πατριώτες και οι πράκτορες

Η Κατερίνα κινείται προς το μέρος της Γερμανίδας, αλλά...

Μία τρομακτική έκρηξις άντηχεί ξαφνικά!

τῶν Συμμάχων προσπαθοῦν νὰ τὴν ἀνακαλύψουν καὶ νὰ μάθουν ποῦ βρίσκεται, οἱ ἔρευνές τους μένουν χωρὶς ἀποτέλεσμα. Ἡ Κόμπρα ἔχει ἐξαφανιστῇ σὰν καπνός, χωρὶς κανέναν νὰ μπορῇ νὰ πῇ ποῦ πῆγε καὶ τί ἔγινε.

«Κάτι μαγειρεύει, σκέπτεται τὸ Παιδί - Φάντασμα. Τί ὅμως; Ἴσως ἔχει ἐπιστρέψει στὴ Γερμανία ἀπογοητευμένη γιὰ τὴ δράσι της στὴν Ἑλλάδα. Ἴσως ὅμως βρίσκεται ἀκόμη ἐδῶ καὶ παραμονεύει γιὰ νὰ ἐπιτεθῇ μόλις χαλαρωθῇ ἡ ἐπαγρυπνησίς μας...»

Καὶ τότε, μιὰ μέρα, καθὼς ὁ Γιώργος, ἡ Κατερίνα καὶ ὁ Σπῖθας τρώγαν μιὰ ἀνοστή σούπα ἀπὸ μπομποτάλευρο,

ἓνα κουδούνισμα ἀκούγεται στὴν πόρτα. Ὁ Γιώργος πηγαίνει νὰ ἀνοίξῃ, μὰ δὲν βλέπει κανένα. Ὁ δρόμος εἶναι ἄδειος. Στὸ κατώφλι ὅμως τῆς πόρτας, τὸ Παιδί - Φάντασμα βλέπει ἓνα φάκελλο, ἀκουμπισμένο στὸ σκαλοπάτι ἑστὸ ὥστε νὰ τὸν ᾄμας ἑκείνος ποῦ θὰ ἀνοίγῃ τὴν πόρτα.

Γεμάτος περιέργεια καὶ ἀνησυχία, ὁ Γιώργος σηκώνει τὸν φάκελλο, κλείνει τὴν πόρτα καὶ γυρίζει κοντὰ στοὺς φίλους του. Ἀνοίγει τὸ φάκελλο καὶ θγάζει ἓνα χαρτί ὅπου εἶναι γραμμένες μερικὲς φράσεις. Εἶναι ἓνα κρυπτογράφημα συντεταγμένο στὴ συνθηματικὴ γλώσσα

τῶν Συμμάχων πρακτόρων, πού ὁ Γιώργος γνωρίζει πολύ καλά. Τὸ Παῖδι Φάντασμα μεταφράζει τὸ κείμενο μὲ δυατὴ φωνή, ὥστε νὰ τὸν ἀκούνε οἱ φίλοι του:

Παιδί, - Φάντασμα,

Σοὺ στέλνω τὸ μήνυμα αὐτό, γιατί ἦταν ἐπικίνδυνο νὰ κουβεντιάσω μαζί σου μὲ τὸν ἀσύρματο. Οἱ πράκτορες τῶν Γερμανῶν κατάρθωσαν νὰ μάθουν τὸ μυστικὸ μήκος κύματος μὲ τὸ ὁποῖο συνημιλούσαμε. Ὡς τώρα καὶ πειρακολουθοῦν τίς συβιβάξεις μας. Γι' αὐτό, μὲ τὸ μήνυμά μου αὐτό σέ εἰδοποιῶ ὅτι τὸ νέο μήκος κύματος εἶναι τὸ 13.562. Μὲ αὐτὸ θὰ μὲ καλεῖς καὶ μὲ αὐτὸ θὰ σοὺ μεταδίδω τὰ μηνύματά μου. Ἄν δοκιμάσῃς νὰ συνδεθῇ μαζί σου κανένας μὲ τὸ παλαιὸ μήκος κύματος, αὐτὸς θὰ εἶναι ὁπωσδήποτε πράκτωρ τῶν Γερμανῶν! Τώρα, ἔχω νὰ σοὺ μεταβιβάσω καὶ κάτι ἄλλο. Πήρα πρὸ δύο ἡμερῶν ἓνα μήνυμα ἀπὸ τὸν πρωθυπουργὸ τῆς Ἀγγλίας, μὲ τὸ ὁποῖο ζητεῖ τὴ γνώμη μου σχετικά μὲ μιὰ σειρά τρομοκρατικῶν πράξεων σαιμποτάζ, πού σημειώνονται τὸν τελευταῖο καιρὸ στὴν Ἀγγλία. Κτίρια ἀνατινάσσονται, χωρὶς κανένας νὰ μπορῇ νὰ καταλάβῃ πῶς, ἐργοστάσια καταστρέφονται, πλοῖα καίγονται μέσα στὸ λιμάνι τοῦ Λονδίνου, πολιτικοὶ καὶ ἀξιωματικοὶ ἀπάγονται ἢ δολοφονοῦνται, μέσα στοὺς δρόμους τῶν ἀγγλικῶν πόλεων! Οἱ ἀγγλικὲς ὑπηρεσίες

ἀντικατασκοπεῖας κι' ἡ ἄστυνομία δὲν μποροῦν νὰ ἀνακαλύψουν τοὺς ἐνόχους, πού δὲν χωρεῖ καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι εἶναι πράκτορες τοῦ ἐχθροῦ. Ὅπως σοὺ εἶπα, ὁ Ἀγγλὸς πρωθυπουργὸς ζήτησε τὴ γνώμη μου καὶ τοῦ ἀπάντησα ὅτι πρέπει νὰ καλεῖται ἐσένα νὰ ἀσχοληθῇς μὲ τὴν ὑπόθεσι: αὐτή, γιατί ἐσύ ἔχεις τὴ μεγαλύτερη πείρα ἀπὸ κάθε ἄλλον σχετικά μὲ τίς μεθόδους πού χρησιμοποιοῦν οἱ πράκτορες τοῦ Χίτλερ στὸν πόλεμό τους ἐναντίον τῶν ἐλευθέρων λαῶν! Ἄν δέχεσαι νὰ ἀναλάβῃς τὴν ὑπόθεσι: αὐτή, νὰ εἶσαι τὰ μεσάνυχτα ἀπόψε στὴ νυκτιοδυτικὴ ἄκρῃ τῆς Πειραιῆς. Χερσολήσου. Θὰ σέ πάρῃ ἀπὸ κεῖ μὲν ἄρκα καὶ θὰ σέ μεταφέρῃ σ' ἐνα ὑποβρυχιο.

Ὁ Ἀρχιστράτηγος τῶν Συμμαχικῶν Δυνάμεων Μέσης Ἀνατολῆς

Ἀκολουθεῖ μιὰ λιγότερη σιωπή. Ἐμφυλὸς, ὁ Σπίθας φωνάζει μὲ ἐνθουσιασμό:

— Μαρσύλα μου! Θὰ πάμε στὴν Ἀγγλία καὶ θὰ λαδῶσω λιγάκι τὸ ἀντερό μου μὲ ζαμπόν καὶ ψητὸ μπουτί! Βαρέθηκα πιά νὰ τρώω τὸ πρωτὸ μπουμπότα, τὸ μεσημέρι μπουμπότα καὶ τὸ βράδυ μπουμπότα!

Καὶ προσεῖθε: μὲ ἴκετευτὸ ὕψος:

— Γιώργε, μπορῶ νὰ φάω τὴν μπουμπότα πρὶν περῇσσεψε στὸ πιάτο σου;

Τὸ Παῖδι - Φάντασμα ἀνοίγει τὸ στόμα του γιὰ νὰ μι-

λήση, μα ή Κατερίνα δεν του δίνει: τον καιρό.

— Ξέρω τί θα πής, Γιώργο!, του λέει. "Οτι θέλεις να πας μόνος στο Λονδίνο γιατί φοβάσαι; μάλιστα μας συμβή τίποτα! Θάρρουμε όμως μαζί σου! Δέ θα σ' αφήσουμε να κινδυνεύεις μόνος!

— Βέβα α!, συμπληρώνει ο Σπίθας. Καί δε θα σ' αφήσουμε να... φας μόνος τα ζαμπόν και τις άλλες λιχουδιές!

— Έξάλλου, προσθέτει η Κατερίνα, εδώ κινδυνεύουμε περισσότερο! Κάθε στιγμή μπορεί να πιάσουμε στα χέρια των Γερμανών. Είναι λοιπόν προτιμότερο να έρθουμε μαζί σου!

Το Παδί - Φάντασμα άναγκάζεται να υποχωρήσει. Ξέρει ότι η άγápη της Κατερίνας και το αδιάκοπα πεινασμένο στομάχι του καθυστερημένου στο μυαλό φίλου του δεν ξέρουν τί θα πη έμπόδιο...

**Ο Σπίθας
τρώει και δρᾶ**

ΓΙΑ πολλές μέρες τα τρία τολμηρά Έλληνόπουλα, που δεν

ξέρουν τί θα πη φόβος όταν πρόκειται να εκτελέσουν το καθήκον τους προς την πατρίδα τους και τους Συμμάχους της, τριγυρίζουν μέσα στους δρόμους του Λονδίνου χωρίς να μπορούν να ανακαλύψουν τους μυστηριώδεις σαιμποτέρ. Κάθε τόσο ένα κτίριο τινάζεται με παράξενο και άνεξήγητο τρόπο στον άέρα ή ένα πλοίο με εφόδια για τους στρατούς των Συμμάχων και γεται, μα πάντα οι έγκληματικοί δράστες των σαιμποτάζ αυτών μένουν άγνωστοι και άσύλληπτοι.

Έκτός από τον πρωθυπουργό, κανένας άλλος στην Άγγλία δεν ξέρει ότι το Παδί - Φάντασμα και οι συνεργάτες του βρίσκονται στο Λονδίνο. Ο πρωθυπουργός τους έχει εφοδιάσει με άγγλικές ταυτότητες για να μη συναντήσουν προσκόμματα έκ μέρους της αστυνομίας. Και έχει δώσει στο Παδί - Φάντασμα ένα έγγραφο, με το οποίο δίνει έντολή σε όλες τις άγγλικές αρχές να βοηθήσουν με όλα τα μέσα που διαθέτουν το Έλληνόπουλο.

Τα τρία παιδιά έχουν καταμερίσει τη δράση τους. Ο Γιώργος κάνει από το πρωί ως το βράδυ περιπολία στην προκυμαία του λιμανιού του Λονδίνου και στήνει αúτι στις συζητήσεις των εργατών και των ναυτών, με την έλπίδα να άκούση κάτι που να τον οδηγήσει στην ανακάλυψη των μυστηριωδών αντιπάλων του. Η Κατερίνα πηγαίνει

ἀπὸ ἐργοστάσιο σὲ ἐργοστάσιο καὶ ἀπὸ τὸ ἓνα δημόσιο κτίριο στὸ ἄλλο καὶ μένει ἀρκετὴ ὥρα ἔξω ἀπὸ τὸ καθένα μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ συμπτέσῃ νὰ γίνῃ μπροστὰ τῆς κανένα ἀπὸ τὰ σαμποτάζ τοῦ ἐχθροῦ καὶ νὰ ἀνακαλύψῃ ἔτσι καμμιὰ ἄκρη τοῦ νήματος, ποὺ θὰ ὁδηγήσῃ τὰ Ἑλληνόπουλα σπῆ λύσι τοῦ μυστηρίου. Ὅσο γιὰ τὸ Σπίθα, τριγυρίζει στοὺς δρόμους τοῦ Λουδίνου καὶ μιὰ μόνο σκέψις ὑπάρχει μέσα στὸ χοντροκέφαλό του: πῶς νὰ γεμίσῃ περισσότερο τὴν κοιλιά του, πῶς νὰ κατεβάσῃ ὅσο περισσότερα τρόφιμα μπορέσῃ στὸ ἀχόρταγο στομάχι του!

Κι' ὅμως, ὅσο παράξενο κι' ἂν φαίνεται αὐτό, ὁ Σπίθας γίνεται ἡ ἀφορμὴ νὰ ἀνακαλυφθοῦν τὰ πρῶτα ἴχνη τῶν σαμποτέρ!

Ἐχει ἐπισκεφθῇ πέντε μεγάλα ἐστιατόρια καὶ ἔχει κατεβάσει στὴν κοιλιά του τὸν περίδρομο, μὲ τὴ βοήθεια μερικῶν δελτίων τροφίμων, ποὺ ὁ πρωθυπουργὸς ἔχει δώσει στὸ Παῖδι - Φάντασμα.

Ἐχει φάει δυὸ ὀκάδες ζαμπόν, δυὸ ψητὰ μπουτῖα καὶ ἀνάλογες ποσότητες ψωμοῦ καὶ ἄλλων τροφίμων. Μὰ δὲν εἶναι ἱκανοποιημένος!

—Μανούλα μου!, μουρμουρίζει. Τί ἔχω πάθει σήμερα; Ὅσο τρώω τόσο πεινάω πρὸ πολὺ! Πρέπει νὰ κάνουμε ἐφόδια καὶ νὰ στρωθοῦμε στὸ φαγητὸ μὲ διπλὴ ταχύτητα, ἄλλοιῶς θὰ πεθάνω ἀπὸ τὴν

πείνα σήμερα!

Καὶ ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν Μούτς καὶ τὴν Τσικίττα μπαίνει μέσα σ' ἓνα μεγάλο μπακάλικο καὶ ψωνίζει. Ψωνίζει τόσα πολλὰ τρόφιμα, ὥστε μὲ δυσκολία καταφέρνει νὰ βαδίσῃ ὅταν βγαίνει φορτωμένος στὸ δρόμο. Σκοπεύει νὰ μεταφέρῃ τὰ τρόφιμα στὸ ξενοδοχεῖο, ὅπου μαζὶ μὲ τὸ Γιώργο καὶ τὴν Κατερίνα ἔχει νοικιάσει ἓνα διαμέρισμα. Τὸ βάρος ὅμως τῶν τροφίμων καὶ ὁ δρόμος τοῦ ἀνοίγουν πρὸ πολὺ τὴν ὁρεξί καὶ ἀποφασίζει νὰ σταθῇ ποιθε-νὰ νά... βάλλῃ καμμιὰ μπουκιά στὸ στόμα του!

Μπαίνει λοιπὸν στὰ ἐρείπια ἐνὸς βομβαρδισμένου σπιτιοῦ, ἀνοίγει τὸ δῆμα μὲ τὰ τρόφιμα καὶ ρίχνεται μὲ τὰ μούτρα στὸ φαγητό, γρυλίζοντας ἀπὸ ἱκανοποίησι. Κάθε τόσο δὲν ξεχνάει νὰ πετάξῃ καὶ κανένα κομμάτι στὰ δυὸ ἀφωσιωμένα ζῶα, ποὺ τριγυρίζουν στὰ πόδια του. Σὲ κάθε μπουκιά ποὺ χώνει στὸ στόμα του, μουρμουρίζει:

— Μανούλα μου! Νὰ μοῦ ζήσης, Λουδίνο μου! Ἐχες δα τὰ καλά τοῦ κόσμου! Ἐχεις ὅμως κι' ἓνα εἰλάττωμα: ἀνοίγεις τὴν ὁρεξί τόσο πολὺ ὥστε, γιὰ νὰ χορτάσω, πρέπει νὰ φάω τριπλάσιες ποσότητες τροφίμων! Μανούλα μου, τί νόστιμο ποὺ εἶναι αὐτὸ τὸ ζαμπόν! Ἀμ' αὐτὸ τὸ τυρὶ τί σοῦ λέει; Κι' αὐτὴ ἡ κονσέρβα εἶναι νὰ τρώῃ ἡ μά

να καὶ τοῦ παιδιοῦ τῆς νὰ μὴ δίνη!

Καθὼς τρώει, δὲν ἀντιλαμβάνεται ὅμως ὅτι κάποιος πλησιάζει μὲ προφυλάξεις ἀπὸ πῶς, μέσα ἀπὸ τὰ ἐρεΐπια τοῦ σπιτιοῦ. Εἶναι ἕνας ἄντρας μὲ καπέλλο καὶ μὲ πραχεῖα χαρκτηριστικά, ποὺ φανερῶνουν σκληρότητα ψυχῆς. Προβάλλει μέσα ἀπὸ τὰ ἐρεΐπια τοῦ σπιτιοῦ σὰν νὰ ξεπετάχτηκε μέσα ἀπὸ τὴ γῆ, καὶ ζαρώνει τὰ φρύδια του ὅταν βλέπει τὸ παιδί. Κάνει νὰ γυρίσῃ πῶς μὲ μιὰ φοβισμένη κίνησι, διστάζει καὶ στὸ τέλος ἀποφασίζει νὰ προχωρήσῃ. Ὅπως εἶναι πεσμένα τὰ ἐρεΐπια, ὁ μόνος τρόπος νὰ βγῇ κανεὶς εἶναι νὰ περάσῃ δίπλα στὸ Σπίθα. Ὁ ἄνθρωπος προχωρεῖ φτάνει κοντὰ στὸ Σπίθα καὶ κάνει νὰ προσπεράσῃ καὶ νὰ βγῇ στὸ δρόμο. Τὴν τελευταία στιγμή ὅμως τὸ βλέμμα του διασταυρῶνεται μὲ τὸ βλέμμα τοῦ ἀδιάκοπα πεινασμένου Ἑλληνόπουλου.

Γιὰ μερικὰ δευτερόλεπτα, μένουν κι' οἱ δυὸ ἀκίνητοι, κυττάζοντας ὁ ἕνας τὸν ἄλλο στὰ μάτια. Ἐπειτα, στὰ μάτια καὶ τῶν δύο λάμπει μιὰ ἔκφρασις ἀναγνώρισεως. Ὁ Σπίθας ἀναγνωρίζει στὸ πρόσωπο τοῦ ἀνθρώπου ἕναν ἀπὸ τοὺς συνεργάτες τῆς Κόμπρας, μὲ τὸν ὁποῖο εἶχε κάποτε συμπλακῇ σὲ μιὰ σύγκρουσι μὲ τοὺς Γερμανοὺς στὴν Ἀθήνα!

Ὁ ἄλλος ἀναγνωρίζει στὸ πρόσωπο τοῦ Ἑλληνόπουλου

τὸν προμερὸ Σπίθα, τὸν βοηθὸ τοῦ παιδιοῦ - Φάντασμα!

Καὶ τὴν ἴδια στιγμήν ἀπὸ μυαλὸ καὶ τῶν δύο ἀστράφτουν μὲ πυρετώδη ταχύτητα οἱ ἀκόλουθες σκέψεις:

«Εἶναι ὁ Σπίθας, ὁ βοηθὸς τοῦ παιδιοῦ - Φάντασμα!», σκέπτεται ὁ Γερμανός. Ἄρα καὶ τὸ παιδί - Φάντασμα βρίσκεται στὸ Λονδίνο! Καὶ σίγουρα βρίσκεται ἐδῶ γιὰ νὰ ἀνακαλύψῃ ποιοὶ κάνουν τὰ σαμποτάζ! Πρέπει νὰ τὸν αἰχμαλωτίσω καὶ νὰ τὸν ὀδηγήσω στὸ ἀρχηγεῖο μας!»

«Εἶναι Γερμανός, σκέπτεται ὁ Σπίθας, καὶ μάλιστα συνεργάτης τῆς Κόμπρας. Σίγουρα, θὰ εἶναι καὶ ἡ Κόμπρα στὸ Λονδίνο!...»

Καὶ τὸ καθυστερημένο μυαλὸ τοῦ ἀδιάκοπα πεινασμένου παιδιοῦ, ἀρχίζει νὰ λειτουργῇ μὲ τὸ δικό του τρόπο.

«Σίγουρα, ὁ παλιογερμανὸς αὐτὸς θέλει νὰ μοῦ πάρῃ τά... τρῶφιμα καὶ νὰ μὲ ἀφήσῃ νὰ πεθάνω τῆς πείνας!»

Καὶ οἱ δύο ἀντίπαλοι κάνουν ταυτόχρονα μιὰ κίνησι γιὰ νὰ ριχτοῦν ὁ ἕνας ἐναντὶ τοῦ ἄλλου. Ὅταν ὅμως πρόκειται γιὰ τρῶφιμα, ὁ Σπίθας εἶναι ἀκατανίκητος! Καὶ μιὰ δύναμις στὸν κόσμο δὲν ὑπορεῖ νὰ τὸν συγκρατήσῃ ὅταν ὁ Σπίθας νομίζῃ ὅτι κάποιος θέλει νὰ τοῦ πάρῃ τὸ φαγητό του!

Ὁ Γερμανὸς χώνει τὸ χέρι του στὴν τσέπη του καὶ τραβάει ἕνα πιστόλι. Μὰ δὲν βρίσκει τὸν καιρὸ νὰ τὸ χρησιμ

ποίηση. Μὲ μιὰ ἀστραπιαία κίνησι, ὁ Σπίθας τινάζεται ὀρθός, ἀρπάζει τὸ ὡπλισμένο χέρι τοῦ Γερμανοῦ καὶ ἐφαρμόζει: μιὰ λαβὴ Ιαπωνικῆς πάλης. Τοῦ στρίβει τὸ χέρι, τὸ σηκώνει ψηλά, παίρνει: μιὰ στρεφὴ γύρω ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ του ἔτσι ὥστε τὸ χέρι τοῦ ἀντ'παίλου του νὰ βρεθῇ στὴν πλάτη του καὶ μὲ τὴν κόψη τοῦ ἄλλου χεροῦ του χτυπάει: τὸν Γερμανὸ μ' ὅλη του τὴ δύναμι στὸ σῆκο, στὴ βάση τοῦ κρανίου, ποῦ εἶναι: ἓνα ἀπὸ τὰ πρὸ εὐαίσθητα σημεῖα τοῦ ἀνθρώπινου σώματος. Ὁλαυτὰ γίνονται: μὲ κινηματογραφικὴ ταχύτητα καὶ ὁ Γερμανὸς παρατάει τὸ πιστόλι του καὶ σωριάζεται λιπόθυμος, χωρίς νὰ προλάβῃ νὰ προσφέρῃ λέξι.

Ὁ Σπίθας παίρνει: ἀπὸ χάμω τὸ πεσμένο πιστόλι, τὸ βάζει στὴν τσέπη του καὶ... συνεχίζει τὸ φαγητό του μὲ ἀπάθεια, σὰν νὰ μὴν ἔχει συμβῇ τίποτα!

Στὸ ξενοδοχεῖο

ΠΙΕΡΝΑ ἔτσι ἀρκετὴ ὥρα. Ὁ Σπίθας τρώει πάντα καὶ ὁ

Γερμανὸς εἶναι πάντα λιπόθυμος. Εὐτυχῶς γιὰ τὸ Σπίθα, ὁ σωμαποτὲρ εἶναι πεσμένος πίσω ἀπὸ ἓνα τοιχάκι καὶ δὲν μποροῦν νὰ τὸν δοῦν οἱ διαδότες ποῦ περνοῦν ἀπὸ τὸ δρόμο.

Ξαφνικά, καθὼς ὁ Γερμανὸς ἀρχίζει νὰ σοιλεύῃ νωθρά, τὸ μυαλὸ τοῦ Σπίθα, πῶρα ποῦ ὅλα σχεδὸν τὰ τρόφιμα ἔχουν πάρει τὸ δρόμο τοῦ σταμαχοῦ του, ἀρχίζει νὰ λειτεურῇ πρὸ θυμῶν. Οὐ μᾶται: τότε τὸ καθυστερημένο στὸ μυαλὸ Ἑλληνόπουλο ὅτι ἔχει ἐρθεῖ στὸ Λονδίνο μαζὶ μὲ τοὺς φίλους του γιὰ νὰ ἀνακολύψουν τοὺς πρόσκτες τοῦ ἐχθροῦ, ποῦ ἀνατινάζουν καὶ καταστρέφουν κτίρια καὶ καίνε πλοία γεμάτα τρόφιμα καὶ ἄλλα ἐφόδια γιὰ τὸ στρατὸ τῶν Συμμάχων.

Ἡ τελευταία αὐτὴ σκέψι: τὸν κάνει νὰ σφίξῃ τὸ δόντι: αὐτοῦ ἀπὸ λύσσα.

«Καταστρέφουν ὁλόκληρες καρδιές τρόφιμα οἱ κακοῦργοι! Θέλουν κρέμασμα! Δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερο ἐγκλημα ἀπὸ τὸ νὰ καταστρέφῃς τρόφιμα ὅσων ὑπάρχουν πεινῶντες: ἄνθρωποι, ὅπως ἐγὼ καλὴ ὥρα!»

Ὁ Γερμανὸς ἀνοίγει τὰ μάτια του. Ὁ Σπίθας βγάζει τὸ πιστόλι, τοῦ τὸ δείχνει καὶ τὸ ξαναβάζει στὴν τσέπη του, λέγοντας:

— Θὰ μὲ ἀικιολογήσης, Γερμανέ, σὰν ἀρνάκι! Ἀλλοῶς... μπαμ καὶ κάτω!

Ὁ Γερμανὸς ἀνορθώνεται ἀργὰ καὶ, βλέποντας ὅτι ὁ

Σπίθας έχει πάντα τὸ πιστόλι: στὴν τσέπη του, νομίζει ὅτι ἡ εὐκαρία εἶναι περίφημη γιὰ νὰ ἐπιτεθῇ ἐναντίον του καὶ νὰ τὸν θάβῃ ἐκτὸς μάχης.

Συσπειρώνεται καὶ ἐτοιμάζεται νὰ ριχτῇ πάνω στὸ Ἑλληνοπούλο, μὰ τὸ πιστόλι τοῦ Σπίθα θγαίνει τόσο γαργά ἀπὸ τὴν τσέπη του, ὥστε ὁ Γερμανὸς μαρμαρώνει σαστισμένος καὶ τρεμαγμένος.

— Σὲ προειδοποίησα!, λέει ὁ Σπίθας. Τὴν ἀπόμενη φορά πού θὰ δοκιμάσῃς νὰ κάνῃς τὸ ἴδιο, θὰ πυροβολήσω! Καί, γιὰ νὰ μὴν ὑπάρχῃ καμμιά παρεδήγησις, σὲ πῆλ ροφορῶ ὅτι: ἔχω... ἄδεια κυνηγοῦ Γερμανῶν ὑπογεγραμμένη ἀπὸ τὸν ἴδιο τοῦ πρωθυπουργοῦ τῆς Ἀγγλίας!

Ὁ Γερμανὸς μπροστὰ καὶ ὁ Σπίθας ξεπίσω θγαίνουν στὸ δρόμο καὶ προχωροῦν πρὸς τὸ ξενοδοχεῖο ὅπου μένουν τὰ τρία παθιά. Οἱ διαβάτες δὲν γυρίζουν καν νὰ κοιτάξουν τοὺς δυὸ αὐτοὺς ἀνθρώπους. Δὲν μποροῦν νὰ ὑποψιαστούν ὅτι ὁ ἓνας ἀπὸ αὐτοὺς εἶναι ἓνα Ἑλληνόπουλο ἑτοίμο νὰ σκετώσῃ τὸν ἔλλη, πού εἶναι ἓνας πράκτωρ τοῦ Χίτλερ!

Ὅταν φτάνουν στὸ ξενοδοχεῖο, εἶναι πέντε ἡ ὥρα τὸ ἀπόγευμα. Εἶναι ἡ ὥρα πού ὁ Γ. ὤργος ἔχει ὀρῇσι ὡς ραντεβού τῶν τριῶν παιδιῶν, γιὰ νὰ ἀνταλλάξουν πληροφορίες μεταξύ τους καὶ νὰ δεβαιῶνεται ὁ ἓνας γιὰ τὴν ἀσφάλεια τοῦ ἄλλου, πρὶν συ-

νεχίσουν πόλιν τὴ δουλειά τους.

Ὁ Σπίθας ξεκλεδώνει τὴν πόρτα τοῦ διαμερίσματος καὶ θρῖσκει ἐκεῖ τὸ Παθι - Φάντασμα νὰ περιμένη, μὲ τὰ φρύδια ζαρωμένα ἀπὸ τὶς σκέψεις καὶ ἀπὸ τὴν ἀγωνία.

Ὅταν βλέπει τὸ Σπίθα νὰ μπαίνει μαζί μ' ἓναν ἄγνωστο, τὰ φρύδια τοῦ παθιού ζαρώνουν ἀκόμη πῶς πολύ.

Ἐνὺ τὸ ἀδύκοπα πενησμένο παθι δένει τὸν αἰχμάλωτό του πάνω σὲ μιὰ καρέκλα, ὁ Γ. ὤργος ρωτᾷ:

— Ποιὸς εἶναι αὐτός;

— Εἶναι ἓνας ἀπὸ τοὺς μάγκες!, ἀπαντᾷ ὁ Σπίθας.

— Ποιούς μάγκες;

— Ἐκεῖνους πού κοπαστρέφουν τὰ καράβια μὲ τὰ τρόφιμα! Εἶναι ἓνας κακοῦργος, πού δὲ ληπτάται οὔτε τὰ ζαιμπόν, οὔτε τὰ τυριά, οὔτε τὶς κονσέρβες, καὶ στέλνει ὅλα αὐτὰ τὰ πολύτιμα πράγματα νὰ τὰ φάνε τὰ ψάρια, ἐνὺ ἐγὼ πεθαίνω τῆς πείνας!

— Ὡ!, κάνει τὸ Παθι - Φάντασμα. Καὶ πῶς τὸ ξέρεις αὐτό, Σπίθα;

— Τί εἶναι αὐτό πού κάνει νιάου - νιάου στὰ κεραμίδια; Εἶναι Γερμανὸς καὶ μάλιστα σινεργάτης τῆς Κόμπρας! Τὸν ξέρω ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ὅπου σπῆσσιμε τὰ μούτρα ὁ ἓνας τοῦ ἄλλου μιά μέρα!

Τὸ Ἑλληνόπουλο μένει σκεπτικό γιὰ μερικὲς στιγμὲς. Ἡ ἐπιτυχία τοῦ Σπίθα εἶναι μεγάλη. Ἀνακάλυψε ἐπιτέλους ἓνα ἴχνος πού θὰ

τούς οδηγήσῃ σπούς μυστη-
ριώδεις σαιμποτέρ. Τὸ γεγο-
νὸς ἐξάλλου ὅτι ὁ αἰχμάλω-
τος τοῦ Σπίθα εἶναι συνερ-
γάτης τῆς Κόμπρας δειχνεῖ
ὅτι ἡ Κόρη τοῦ Χίτλερ βρί-
σκειται στὸ Λονδίνο καὶ εἶ-
ναι ἐπικεφαλῆς τῶν Γερμα-
νῶν σαιμποτέρ, ποὺ κατα-
στρέφουν οπιτῖα καὶ πλοῖα!
Ἔτσι ἄλλωστε ἐξηγεῖται καὶ
ἡ ἐξαφάνισις τῆς Κόμπρας
ἀπὸ τὴν Ἀθήνα.

Ὁ Γιώργος πηγαίνει κον-
τὰ στὸ Γερμανὸ καὶ τοῦ λέει:

— Ὅπως καταλαβαίνεις,
σὲ περιμένει τὸ ἐκτελεστικὸ
ἀπόσπασμα! Ἕνας μόνον
τρόπος σωτηρίας ὑπάρχει
γιά σένα, νὰ μιλήσῃς καὶ νὰ
ἀποκαλύψῃς ποὺ κρύβονται
οἱ συνεργάτες σου!

Ὁ Γερμανὸς τὸν κυττάζει
μ' ἓνα βλέμμα γεμάτο φαρ-
μάκι καὶ μίσος, ἐνῶ ἓνα σαρ-
καστικὸ χαμόγελο κάνει τὸ
σκληρὸ πρόσωπό του νὰ γί-
νῃ πρὸ σκληρό.

— Δὲν πρόκειται νὰ μά-
θῃς τίποτα ἀπὸ μένα, Ἑλλη-
να!, δηλώνει. Δὲν τὸ φοβά-
μαι τὸ ἐκτελεστικὸ ἀπόσπα-
σμα! Ὅσο νάρθῃ ἡ ὥρα νὰ
με δικάσουν, τὸ Λονδίνο καὶ
ὀλόκληρη ἡ Ἀγγλία θὰ ἔχῃ
κυριευτῇ ἀπὸ τὰ γερμανικὰ
στρατεύματα! Ἄν ἤξερες τί
πρόκειται νὰ γίνῃ, δὲ θὰ ἔμε-
νες οὔτε στιγμή στὸ Λονδί-
νο!

Δύναμις καὶ ἀδυναμία

ΕΝΑ ρίγος δια-
τρέχει τὴ ραχο-
κοκκαλιά τοῦ Παιδιοῦ - Φάν-

τασμα. Τὰ λόγια τοῦ Γερμα-
νοῦ τὸν γεμίζουν ἀνησυχία.
Τί προετοιμάζει ἀραγε ὁ Χί-
τλερ; Καμμιά ἐπιθεσι ἐναν-
τίον τοῦ Λονδίνου; Σκοπεύει
ἴσως νὰ ἀνατινάξῃ ὀλόκληρη
τὴν πρωτεύουσα τῆς Μεγά-
λης Βρεταννίας στὸν ἄερα;

— Δὲν ξέρω τί ἀκριβῶς θέ-
λεις νὰ πῇς μὲ τὰ λόγια σου
αὐτά, ἀπαντᾷ στὸ Γερμα-
νὸ, μὰ δὲν πρόκειται νὰ σὲ
στεῖλῶ στὸ στρατοδικεῖο. Ἄν
ἄνθρωποι σὰν ἐσένα πρέπει νὰ
ἐκτελοῦνται ἐπὶ τόπου! Κι'
αὐτὸ ἀκριβῶς σκοπεύω νὰ κά-
νῳ τώρα.

Βγάζει ἀπὸ τὴν πσάπη του
τὸ πιστόλι του καὶ τὸ στρέ-
φει πρὸς τὸ στήθος τοῦ Γερ-
μανοῦ.

— Ἄν δὲν μιλήσῃς, τοῦ
λέει, θὰ σὲ σκοτώσω σὰν πα-
λιόσκυλο ποὺ εἶσαι!

— Γιώργο!, λέει μὲ πα-
ράπονο ὁ Σπίθας. Γιατί προ-
σβάλλεις τόν... Μούτς;

Ὁ Γερμανὸς κάνει μιὰ κο-
ροϊδευτικὴ γκριμάτσα.

— Ἡ μπιλόφα σου δὲν πιά-
νει, Παῖδι - Φάντασμα!, λέει.
Ξέρω πολὺ καλὰ ὅτι δὲ θὰ
πυροβολήσῃς! Ἡ ἀνατροφή
σου ἐπιβάλλει νὰ σέβῃσαι
τοὺς αἰχμαλώτους καὶ νὰ μὴν
πυροβολῇς ἀνυπεράσπιστους
ἀνθρώπους, ποὺ δὲν μποροῦν
νὰ ἀμυνθοῦν! Σ' αὐτὸ ἄλλω-
στε ἔγκειται ἡ ἀδυναμία τῶν
λαῶν ποὺ πολεμοῦν ἐναντίον
μας καὶ σ' αὐτὸ πάλι ἔγκει-
ται ἡ δύναμις τῶν στρατιω-
τῶν τῆς Γερμανίας!

Τὸ Παῖδι - Φάντασμα χα-
μηλώνει τὸ πιστόλι του. Ὁ
Γερμανὸς ἔχει δίκιο. Δὲ θὰ
μπορέσῃ ποτὲ νὰ πυροβολή-
σῃ ἐναντίον ἀκόμη καὶ τοῦ

Τò πλοίο τινάζεται στὸν ἀέρα μετὰ μιὰ ἐκκωφῆντικὴ ἔκρηξι ποὺ ἀναστατώνει τὸ λιμάνι.

πὸ ἐγκληματικὸν ἐχθρὸν τῆς Ἑλλάδος, ἂν αὐτὸς εἶναι ἀνυπεράσπιστος.

— Κάνεις ἓνα μεγάλο λάθος, ἀπαντᾷ· σπὸν Γερμανόν. Στὴν ἀνατροπὴ μας ἀκριβῶς αὐτὴ ἔγκειται ἡ δικὴ μας δύναμις! Θὰ κερδίσουμε τὸν πόλεμον, ὅχι τόσο γιατί ἔχουμε περισσότερα μέσα ὅσο γιατί εἴμαστε πρὸ γενναῖοψυχοι! Εἶναι δικαίωμά σου νὰ ἀρνῇθῃς νὰ προδώσῃς τοὺς δικούς σου, ὅπως ἐπίσης εἶναι δικαίωμά μου νὰ σὲ στείλω στὸ στρατοδκεῖο! Θά...

Ξαφνικά, τὸ Ἑλληνόπουλο σωμαίνει. Τὰ μάτια του χαμηλώνουν στὸ ρολόι τοῦ χειρὸς του καὶ τὰ φρύδια του ζαμώνουν. Ἡ ὥρα εἶναι πέντε καὶ τέταρτο καὶ ἡ Κατερίνα δὲν ἔχει φανῇ ἀκόμη στὸ ραντεβὺ τους! Γιατί; Μήπως τῆς συνέβη τίποτα; Μήπως ἔπεσε στὰ χέρια τῶν ἐχθρῶν τους;

Πηγαίνει στὸ παράθυρο καὶ κυττάζει ἔξω μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ δῇ τὴν ἀγαπημένην του νὰ προβάλῃ ἀπὸ τὴ γωνία τοῦ δρόμου. Μὰ δὲν βλέπει τὴν Κατερίνα καὶ ἡ ψυχὴ του γεμίζει ἀγωνία. Γυρίζει τὸ βλέμμα του πρὸς τὸν Γερμανὸν καὶ ὁ σαμπιτέρ τοῦ Χίτλερ νοώθει ἓνα παγερὸ ρίγος, γιατί καταλαβαίνει ὅτι κάτι σοβαρὸ ἔχει συμβῆ, κάτι πού μπόρει νὰ μεταβάλῃ ἀκόμη καὶ τὸ Παῖδι - Φάντασμα σὲ ἐπικίνδυνον θηρίον.

Ὁ Γιώργος πηγαίνει κοντά του καὶ ἐρευνᾷ μὲ προσοχὴ τίς τσέπες του. Βρίσκει

μὲ ἀπλάστη ταυτότητα, ἄρκετὰ χαρῖματα καὶ ἓνα σημειωματάριο. Ξεφυλλίζει τὸ σημειωματάριο μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ ἀνοικτωθῇ κάτι πού νὰ τὸν πληροφορήσῃ πού βρίσκεται τὸ κρησφύγετο τῶν Γερμανῶν πρακτόρων καὶ νὰ τοῦ ἐπιτρέψῃ ἔτσι νὰ βρῇ τὴν Κατερίνα, στὴν περίπτωσι πού ἡ Ἑλληνοπούλα ἔχει πέσει στὰ χέρια τους.

Μὰ ἀπογοητεύεται γρήγορα. Τὸ σημειωματάριο εἶναι γεμάτο μὲ ἀκατανόητες φράσεις, πού σίγουρα εἶναι κρυπτογραφικὰ μηνύματα, τὰ ὁποῖα δὲν μπορεῖ νὰ διαβάσῃ κανεὶς ἂν δὲν ξέρει τὸν κώδικα μὲ τὸν ὁποῖο εἶναι συντεταγμένα...

Στὸ μετοξύ, ἡ Κατερίνα περνᾷ πραγματικὰ δύσκολες στιγμὲς. Εἶναι ἀπὸ ὥρα κοιμισμένη ἀνάμμεσα στὰ ἐρείπια ἑνὸς βρεβερῶς σκευασμένου σπιτιοῦ, ἀπέναντι σ' ἓνα ἐργαστήριον, καὶ παρκαρῶνθεῖ με ἀγρυπνία μὲτὰ τὴν κίνησιν τοῦ δρόμου. Ἔχει ἓνα παράξενο προαίσθημα. Εἶναι σίγουρη ὅτι κάτι πρόκειται νὰ συμβῇ ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή, καὶ πολὺ σοβαρὸ. Κι' ὅμως ἡ ὥρα περνᾷ χωρὶς τίποτα νὰ τορδίσῃ τὴ γαλήνη τοῦ δρόμου. Οἱ διαβάτες περνοῦν ἀνώμαλοι καὶ πηγαίνουν στὶς δουλειές τους χωρὶς κανένας τους νὰ δείχνῃ τίποτα τὸ ἐξαιρετικόν.

Ξαφνικά, ἡ Ἑλληνοπούλα ἀναισθητοῦται. Μὰ γυναικα ἔχει μὴν στὸ ἔνδον, μπροστά

από εργοστάσιο και βαδίζει με καλμαρκό βήμα, επιθεωρώντας το κτίριο με προσοχή. Το πρόσωπο της Κατερίνας γλαυμιάζει κι' έπειτα γίνεται κατακλινω από ταραχή και χαρά.

Η γυναίκα αυτή είναι η Κόμπρα, η τρομερή Κόρη του Χίτλερ!

Η Γερμανίδα περπατάει κρατώντας ένα μικρό δέμα πίσω από τη μοιραχάλη της και στο όμορφο αλλά σκληρό πρόσωπό της λάμπει μι' έκφραση θορύβου. Αφού επιθεωρεί το εργοστάσιο, στην πόρτα του οποίου είναι τοποθετημένοι δυο φρουροί, γυρίζει πίσω και αρχίζει να απομακρύνεται με αίσια βήματα.

Η Κατερίνα βγαίνει από τα έρπεια και παρακολουθεί την Κόμπρα από μακριά. Την βλέπει να κάνει το γύρο της μούτρας του εργοστασίου και κατευθύνεται στο πίσω μέρος, όπου έκτείνεται ένα άχτιστο οικόπεδο. Εκεί δεν είναι κανένας για να παρακολουθήσει τις κινήσεις της. Η Κατερίνα, κρυμμένη πίσω από ένα δέντρο, την βλέπει να πλησιάζει στον τοίχο, να κυττάζει γύρω της κι' έπειτα να θυγάζει από μι' ασέπη της ένα μικρό σκεπάρνι και να αρχίζει να σκάβει στον τοίχο μι' τούπα με γοργές και βρατικές κινήσεις.

Η Κατερίνα δεν μπορεί να καταλάβει τί σκοπεύει να κάνει η Γερμανίδα. Θέλει να σπύση τον τοίχο και να μπη μέσα στην αυλή του έρ-

γοστασίου; Δεν είναι δυνατόν να τ'ο καταφέρει αφού πρίν περάσουν δυο τουλάχιστον ώρες, γιατί ο τοίχος είναι πολύ παχύς. Και στο διάστημα αυτό υπάρχει φόβος να την δ' κάποιος και να είσοψη ήση την αστυνομία.

Όχι. Δεν είναι τόσο απίτηρη και ανόητη η Κόμπρα για να αποπειραθ' να μπη στο εργοστάσιο με τ'ον άφελή αυτόν τρόπο! Κάτι άλλο έχει στο νου της ή σ απανωτά κατά σκεπός και σιμιοπτερ του Χίτλερ!

Όταν η τρύπα γίνεται αρκετά μεγάλη, η Κόμπρα λύνει το δέμα που έχει μαζί της και θυγάζει μι' μικρή συσκευή, που η Έλληνοπούλα αναγνωρίζει έμέσως. Είναι μι' ωρολογιακή βόμβα, που σκόζει σε ώριμο διάστημα με έναν έσωτερικό μηχανισμό!

Αιχμάλωτη της Γερμανίδας

ΤΩΡΑ, η Κατερίνα καταλαβαίνει. Η Κόρη του Χίτλερ σκοπεύει να τοποθετήσει τη βόμ-

θα έκει και να ανατινάξει το εργοστάσιο στον αέρα! Πιρέ πει όμως να είναι καταπληκτική ή δύναμις της βόμβας αυτής για να μπαρέση να καταστρέψει το εργοστάσιο από τόσην απόσταση!

Καθώς η Κατερίνα έτοιμα ζεται να κινηθή έναντιον της ή Γερμανίδα τοποθετεί τη βόμβα μέσα στην τρύπα και γυρίζει έναν διακόπτη.

Καθώς ανρθώνεται, βλέπει την Έλληνοπούλα να προχωρή προς το μέρος της με ένα πιστόλι στο χέρι. Για μια στιγμή, η Κόμπρα μένει ασάλευτη, με το στόμα ανοικτό και τα χαρακτηριστικά του προσώπου της αλλοιωμένα από την έκπληξη.

— 'Η Κατερίνα!, τραυλίζει σαστισμένη. 'Η Κατερίνα!

— Μείνε ακίνητη, Γερμανίδα και σήκωσε τα χέρια σου ψηλά!, διατάζει η Κατερίνα. Το δάχτυλό μου είναι έτοιμο να πιέση τη σκανδάλη!

'Η Κάρη του Χίτλερ κυτπάει με τρόπο το πιστόλι και έπειτα γυρίζει το βλέμμα της προς τη βόμβα. Το πρόσωπό της σμυπάται από πανικό.

— 'Η βόμβα!, λέει. Θα έκραγή σε μερικά δευτερόλεπτα! Θα μάς σκοτώση και τις δύο!

Και, χωρίς να λογαριάση το προπεταμένο πιστόλι της Έλληνοπούλας, το βάζει στα πόδια. Το δάχτυλο της Κατερίνας κάνει να πιέση τη

σκανδάλη, μα σπαιμάται. Καταλαβαίνει ότι ο πρόμος της Κόμπρας δεν είναι ψεύτικος. Φαίνεται ότι πραγματικά η βόμβα πρόκειται να έκραγή σε μερικά δευτερόλεπτα διαφορετικά ή Γερμανίδα δε θα άφηφούσε το πιστόλι της!

Για μια στιγμή, η Κατερίνα σκέπτεται να τρέξη στη βόμβα και να την άχρηστεύση. Μα άκούει το ρυθμικό ήχο που άφήνει το ρολόι της να σταματάη, σημάδι ότι η βόμβα είναι έτοιμη να έκραγή. Δεν προλαβαίνει να κάνει τίποτα τώρα πιά!

Γυρίζει και το βάζει στα πόδια πίσω από την Κόμπρα. Δεν προλαβαίνει να κάνει δέκα βήματα, όταν το έδαφος κλονίζεται σαν να γίνεται ένας τρομακτικός δυνατός σεισμός. Ένας άφάνταστα δυνατός κρότος την κουφαίνει και ένα ισχυρό ρεύμα άέρα την σπρώχνει και την κάνει να χάση την ισορροπία της και να κυλίστη χάμω. Το κεφάλι της χτυπάει πάνω σε μια πέτρα και χάνει τις αισθήσεις της...

Όταν άνοίγει έπειτα από άρκετη ώρα τα μάτια της, δεν μπορεί στην άρχη να καταλάβη που βρίσκεται. Είναι μέσα σ' ένα είδος ύπογειου, που δεν έχει κανένα παράθυρο. Φωτίζεται από μια λάμπα πετρελαίου, κρεμασμένη από ένα καρφί στον τοίχο που στάζει από την ύγρασία. 'Η μοναδική πάρτα του υπογείου είναι κλεισμένη.

Ἡ Κατερίνα εἶναι δεμένη πάνω σ' ἓνα κρεβάτι μὲ σκοινιά, πού δὲν τῆς ἐπιτρέπουν νὰ κάνῃ τὴν παραμικρὴ κίνησιν. Κοντὰ στὸ κρεβάτι εἶναι καθισμένη ἡ Κόμπρα.

Τὰ μάτια τῆς Γερμανίδας λάμπουν ἀπὸ μιὰν ἐκφρασίαν ἁγρίου θριάμβου καὶ τὰ χεῖλη τῆς εἶναι μισάνοχτα ἀπὸ ἓνα σατανικὸ χαμόγελο.

— Ἐμπνησες ἀγαπητὴ μου; ρωτᾷ με φωνὴ πού τρέμει ἀπὸ μῖσος. Δὲν ξέρεις πόσο εὐχαριστημένη εἶμαι πού συναντηθήκαμε πάλι! Τί γίνεται τὸ ἀγαπητὸ μου Παιδί - Φάντασμα; Δὲν ξέρεις πόσο τὸ πεθύμησα! Ὡστε ἤρθατε στὸ Λονδίνο γιὰ μένα, ἔ; Ἔστειλαν ἐσᾶς γιὰ νὰ ἀνακαλύψτε ποῖος τινάζει στὸν ἀέρα τὰ κτίρια καὶ τὰ πλοῖα τῶν Ἀγγλῶν!

Σωπαίνει γιὰ μερικὲς στιγμὲς καὶ ἔπειτα λέει:

— Πού βρίσκεται τὸ Παιδί - Φάντασμα, Κατερίνα; Πές μου πού μπορῶ νὰ τὸν βρῶ γιὰ νὰ τὸν προσκαλέσω καὶ αὐτὸν στὴν κοσμικὴ αὐτὴ δεξίωσι! Θέλω νὰ τὸν περπονηθῶ ὅπως τοῦ ἀξίζει γιὰ ὅσα καλὰ ἔχει κάνει: σέ μένα!

Ἀνίκανη νὰ κινηθῇ, ἡ Κατερίνα μένει σιωπηλὴ κυττάζοντας τὴ Γερμανίδα μὲ περιφρόνησι. Ἡ Κόμπρα συνεχίζει: στὸν ἴδιον κοροϊδευτικὸ τόνον:

— Δυστυχῶς δὲ θὰ προλάβῃ νὰ κάνῃ αὐτὸ πού θέλει τὸ Παιδί - Φάντασμα, Κατερίνα! Ἀκόμη καὶ ἂν κατορ-

θώσῃ νὰ φτάσῃ ὡς ἐδῶ καὶ νὰ μὲ αἰχμαλωτίσῃ, δὲν θὰ καταφέρῃ νὰ σώσῃ τὴν Ἀγγλίαν! Σὲ λίγο, σὲ λίγες μέρες ἢ καὶ σὲ λίγες ὥρες, ἡ Ἀγγλία θὰ ἔχῃ μεταβληθῇ σ' ἓνα ἀπέραντο νεκροταφεῖο ὅπου θὰ ὑπάρχουν μόνον νεκροὶ ἢ σκιάδοι!

Ἡ Ἑλληνοπούλλα ζαρώνει τὰ φρύδια της. Τί ἐννοεῖ ἡ Γερμανίδα; Τί θέλει νὰ πῇ μιλώντας γιὰ μιὰ καταστροφὴ τῆς Ἀγγλίας; Μιλᾷ σοβαρὰ ἢ θέλει ἀπλῶς νὰ κάνῃ ἐντύπωσι;

— Μεγάλια λόγια!, μουρμουρίζει μὲ περιφρόνησι γιὰ νὰ τὴν κεντήσῃ καὶ νὰ τὴν κάνῃ νὰ μιλήσῃ πρὸ καθαρά. Ἡ Γερμανίδα δὲν εἶναι σέ θέσι πιά νὰ κάνῃ τίποτα!

Τὰ χεῖλη τῆς Κόμπρας σφίγγονται καὶ τὰ μάτια της ἀστράφτουν. Σηκώνει τὸ χεῖρ της καὶ χτυπᾷ στὸ πρόσωπο τὴν ἀνυπεράσπιστη Κατερίνα!

— Ἡ Γερμανία, ἀρχίζει νὰ λῆθ μὲ στόμφο, εἶναι ἐποσημηνά...

Σωπαίνει: ξαφνικὰ καὶ στήνει τὸ αὐτί της. Ἕνας ἦχος φτάνει ὡς τὸ ὑπόγειον. Ἦχος βημάτων. Τὰ μάτια τῆς σαμποτέρ τοῦ Χίτλερ γεμίζουν φόβο. Ἐπειτα, τραβάει ἓνα πιστόλι ἀπὸ τὴν τσέπη της καὶ πηγαίνει καὶ στέκεται πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα, ἔτσι ὥστε νὰ μὴν τὴ δοῦν ἀμέσως αὐτοὶ πού ἐρχονται. Στὰ χεῖλη της διαγράφεται ἓνα σατανικὸ χαμόγελο, πού κάνει

τὸ ὁμοῖο πρόσωπό της νὰ θυμίζει πρόσωπο ἐκσφόρου...

Ὁ Σπίθας θυμάται

Η ΨΥΧΗ τοῦ Παῖ-
δου - Φάντασμα
εἶναι γεμάτη ἀπόγνωση. Ἐ-
χει παραδώσει τὸν αἰχμάλω-
τό τοῦ Σπίθα στὴν ἀγγλικὴ
ἀστυνομία καίτοι ἡγωνεῖρε
μέσα στὸ διαμέρισμά του
στὸ ξενοδοχεῖο, σὰν ἓνα λέν-
τόρι μέσα στὸ κλουβί του.

Ἐίχουν περάσει δυὸ ὥρες
ἀπὸ τὸ φαντασμοῦ καὶ ἡ Κατε-
ρίνα δὲν ἔχει κάνει τὴν ἐμφά-
νισί της καὶ δὲν ἔχει δώσει
σημεῖα ζωῆς. Σίγουρα, ἔχει
πέσει σπὰ χέρια τῶν ἐχθρῶν
ἀν εἶναι ἀκόμη ζωντανή!

Ὁ Σπίθας, πεινασμένος
πρὸς τὰ ἀκόμη καὶ στὶς πιὸ
κρίσιμες στιγμὲς, ἔχει παραγ-
γεῖλε: ἓνα δριπλὸ γεῦμα στὸ
ἐστιατόριο τοῦ ξενοδοχείου
καὶ τὸ καταβροχθίζει τώρα
σὲ μιὰ γωνία τοῦ δωματίου,
προσπαθώντας νὰ κόψῃ λίγο
τὴν ὑπερφυσικὴ ὄρεξή του.
Δὲ δίνει καμμιά σημασία
στὴν ταραχὴ τοῦ φίλου του
καὶ εἶναι ἀφωσιωμένος στὸ
φαγητό του. Ὅταν, ὁμως,

τελείωνει καὶ δὲν μένει πιά
οὔτε μπούκιά ἀπὸ τὸν μεγα-
λὸ δίσκο μὲ τὰ φαγητὰ τοῦ
τοῦ ἔφερε τὸ γκαρζόν, ὁ
Σπίθας γυρίζει στὸ Γιώργο
καὶ τοῦ λέει μὲ ἀπορία:

— Τί ἐπάθες, Γιώργο, καὶ
στο φογυρίζεις ἔτσι;

Τὸ Παῖδι - Φάντασμα στὰ
ματάει καὶ τὸν κυττάζει μὲ
ὑπεράντη ἐπιληψίαν. Ὁ Σπί-
θας εἶναι ὁ πιὸ παραδόξος
ἀνθρώπος τοῦ κόσμου, ὅταν
πρόκειται γὰρ φαγητό. Τοῦ
ἔχει πῆ ὅτι ἡ Κατερίνα ἔχει
ἐξαφανιστῇ, μὰ ὁ Σπίθας ἀ-
φωσιωμένος στὸ φαγητό δὲν
εἶχε, φαίνεται, κατολήσει καὶ
τὴν τοῦ εἶπε!

— Χόθηκε ἡ Κατερίνα,
Σπίθα, τοῦ λέει μὲ ὑπομονή.
Ἄφησέ με τώρα ἥσυχο στὶς
σκέψεις μου! Θέλω νὰ βρῶ
ἔαν τρόπος νὰ μὲ σώσει τοῦ
εἶναι Κατερίνα!

— Ἀ!, κάνει χαῖα ὁ Σπί-
θας. Ναι, τώρα θυμάμαι ὅτι
μοῦ εἶπες ὅτι χόθηκε ἡ Κα-
τερίνα! Χμ! Πρέπει νὰ τὴν
ἐβρούμε ὁποῦδήποτε Γιώργο!
Πρέπει...

Σωπαίνει καὶ γευρλώνει
τὰ μάτια του, ἐνῶ τὸ πρόσω-
πό του παίρνει μιὰ πολὺ κω-
μικὴ έκφραση.

— Γιώργε!, λέει. Μπορεῖς
νὰ μοῦ λύσης μιὰ ἀπορία;
Ὅταν ἐπίσας τὸ Γερμανό, ἡ-
μουι μέσα στὰ εἰρήνια ἐνός
σπιτιοῦ. Κί' ὁμως δὲν τὸν εἶ-
δα νὰ ἔρχεται ἀπὸ τὸ μέρος
τοῦ δρόμου. Ἀπὸ ποῦ ἦρθε
ἀπὸ πρὸν; Δὲν μπορεῖ νὰ ἦρθε
ἀπὸ τὸ πίσω μέρος τοῦ σπι-
τιοῦ, γιατί ἐκεῖ ὑπνώτταν μιὰ

μεγάλη πολυκατοικία. Τὸ ἴδιον συμβαίνει καὶ μὲ τις ἄλλες πλευρὰς τοῦ σπιτιοῦ. Εἰς τὰ φραγμένους ἀπὸ ἄλλες δύο πολυκατοικίες. Πῶς λοιπὸν ἰδρῆθηκε ἐκεῖ μέσα; Λές νὰ τὸν εἶχε πάρει ἐκεῖ ὁ ὕπνους ἦ..

Τὸ Παῖδι - Φάντασμα σταμάταε, γυρίζει καὶ κυττάζει τὸ Σπίδα μὲ μιὰ λάμπη ἐλπίδας στὰ μάτια.

— Σπίδα! λέει μὲ ἀγωνία καὶ χαρὰ μαζί. Ἵσως ἐκεῖ βρούμε κανένα σημάδι πού νὰ μᾶς ἐπιτρέψη νὰ βροῦμε τὴν Κατερίνα! τὸ θυμάσαι; καλὰ τὸ μέρος;

— Τὸ θυμάμαι!, δειλώνει τὸ ἀδελφάκι πενασμένον παῖδι. Μπορῶ νὰ ξεχάσω ποτὲ ἓνα μέρος ὅπου ἔφαγα... μισὸ σχεδὸν τὸνιο τρώφιμα;

— Πάμε!

Βγαίνουν διαστρικά ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο, παίρνουν ἓνα ταξί καὶ κατευθύνονται πρὸς τὸ μέρος ὅπου δρῖσκεται τὸ γκρεμισμένον ἐκεῖνο σπίτι. Φτάνουν ἐκεῖ, βγαίνουν ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο καὶ μπαίνουν στὰ ἐρείπια.

— Νά, λέει ὁ Σπίδας ἐδῶ ἔτρωγα καὶ ἀπὸ ἐκεῖ μέσα βύθισε ὁ Γερμανός.

Τὸ Παῖδι - Φάντασμα πρὸ χωρεῖ ἀνοίχοντα στὰ ἐρείπια καὶ ἀρχίζει νὰ ἐξετάζη μὲ προσοχὴ τὸ ἔδαφος. Διακρίνει πᾶνω στὸ χῶμα, πατημασὰς πού κάνουν τὴν ἐλπίδα νὰ φτερουγίσῃ μέσα στὴν ψυχὴ του.

Οἱ πατημασὰς αὐτὲς δὲν ἀνήκουν σ' ἓνα μόνο πρόσωπο, ἀλλὰ σὲ πούλα ἄλλα. Καὶ μερὰ ἀπὸ τὰ ἴχνη αὐτὰ

προέρχονται ἀπὸ γυναίκεῖα παπούτσια.

Ὁ Γῶργος ἐκτολβεῖ τὰ ἴχνη καὶ φτάνει στὸ βάθος τοῦ γκρεμισμένου σπιτιοῦ. Πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του, μέσα ἀπὸ τὰ ἀνοιγμάτα τῆς ἐρεπωμένης στέγης, διακρίνει τὸν οὐρανὸ πού ἀρχισε νὰ κίχεται, καθὼς πέφτουν οἱ πρώτοι ἱσκιὸι τοῦ βροχιοῦ. Ἀνοίξει τὸ ἤλεκτρικὸ φανάρι τοῦ καὶ φωτίζει τὸ ἔδαφος.

Ἀνασκιρτάει. Τὰ δῆματα σταματοῦν μὲ παράξενο τρόπο κοντὰ στὸν τοῖχο τοῦ διπλανοῦ σπιτιοῦ, λές κ' οἱ ἀνθρώποι πού τὰ ἄφησαν νὰ ἔγλυτον ξοφνικὰ καπνὸς καὶ νὰ δαλίστηκαν στὸν ἀέρα!

Τὸ Ἑλληνόπουλο μένει γὰρ λίγο σκεπτικό. Ἐπειτα πατάει, οἱτὰ πρὸ κοντινὰ στὸν τοῖχο ἴχνη καὶ μὲ τὸ φανάρι τοῦ φωτίζει τὸ ἔδαφος καὶ τὸν τοῖχο. Στὴ ἀρχὴ δὲν διακρίνῃ τίποτα. Ἐπειτα, τὰ φωτὰ του σταματοῦν πᾶνω σ' ἓνα μικρὸ χαλκᾶ, πού τὸ μεταλλικὸν τοῦ εἶνα; χρωματισμένο ἔτσι ὥστε νὰ μὴν ξεχωρίζῃ ἀπὸ τὸν τοῖχο.

— Σπίδα, ψυθυρίζει ἔχε ἔτοιμο τὸ πιπέλι σου! Νομίζω ὅτ' ἀνσκαλύσαμε κάτι πολὺ σημαντικόν!

Πάνει τὸν χαλκᾶ καὶ τὸν τραβάει μὲ δύναμι. Τίποτα δὲν συμβαίνει. Μὲ μιὰ ἔσφραισι ἀπεγοητεύσεως στὸ πρόσωπό, τὸ Παῖδι - Φάντασμα τραβάει πάλι τὸ χαλκᾶ. Μὰ καὶ πάλι τίποτα δὲν συμβαίνει.

Η απόγνωσις πλημμυρίζει την ψυχή του. Είχε ελπίζει ότι πίσω από τον τοίχο αυτό υπήρχε ένα κρησφύγετο τῶν Γερμανῶν καὶ ὅτι θὰ εὗρσκε ἴσως ἐκεῖ μέσα τὴν Καστερίνα. Μὰ τὸ ἥρωϊκὸ Ἑλληνόπουλο δὲν ἐγκαταλείπει ποτὲ τὸν ἀγῶνα ὅσο ὑπάρχει καὶ ἡ παραιμικὴ ἐλπίδα. Καὶ ἡ λογικὴ λέει ὅτι οἱ ἀνδρῶποι ποὺ ἀφήσαν τὰ ἀποτυπώματα καὶ ποὺ χάθηκαν ἔτσι μυστηριωδῶς πρέπει κάπου νὰ πῆγαν, ἀπὸ κάπου νὰ πέρασαν.

Σφίγγει στὰ δάχτυλά του τὸν χαλκᾶ καὶ αὐτὴ τὴ φορά, τὸν στρίβει πρὸς τὰ δεξιὰ. Ἐνα σιγανὸ τρίξιμο κάνει

τὴν καρδιά του νὰ χειροπηδήσει...

Ἐνα παραλληλόγραμμο κομμάτι τοῦ τοίχου κινεῖται πρὸς τὰ ἔξω καὶ μιὰ πόρτα ἀνοίγει.

Πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα αὐτὴ δὲν ὑπάρχει παρὰ μόνον τὸ σκοτάδι, ἓνα μαῦρο σκοτάδι, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ διασκορπίσῃ τὸ ἀμυδρὸ φῶς τοῦ θραύσου.

Στὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ του ὁ Γιώργος βλέπει μιὰ σκάλα νὰ ἀδηγῇ πρὸς τὰ κάτω. Κατεβαίνει μὲ χίλιες προφυλάξεις, φροντίζοντας νὰ μὴν κἀνῃ τὸν παραμικρὸ θόρυβο. Πίσω του, βαδίζει ὁ Σπίθας ἑτοιμὸς νὰ κινηθῇ κεραυνωδῶς σὲ περίπτωσι ἀνάγκης.

Ὁ Σπίθας κτυπάει τὸ Γερμανὸ μὲ τὸ γλωσσίδι τῆς καμπάνας!

Ἡ Γερμανίδα σαμποτέρ γέρνει πάνω ἀπὸ τὸ πεζούλι καὶ πέφτει!

Ἀπελευθέρωσις

ΣΤΟ τέρμα τῆς σκάλας σταματοῦν μπροστὰ σὲ μιὰν ἄλλη πόρτα. Ὁ Γιώργος πιάνει τὸ πόμολό της καὶ τὸ γυρίζει ὀριζιά. Σπρώχνει καὶ ἡ πόρτα ἀρχίζει νὰ ἀνοίγῃ. Ἀπὸ τὸ ἀνοιγμὰ της τότε διακρίνεται τὸ ἐσωτερικὸ ἐνὸς ὑπογείου. Πάνω σ' ἓνα κρεβάτι εἶναι ξαπλωμένη, δειμένη μὲ σκοινὶ ἡ ἀγαπημένη του Κατερίνα!

— Θεέ μου!, μουρμουρίζει καὶ κάνει ἓνα βῆμα μέσα στὸ δωμάτιο.

— Πρώτῃ, Γιώργο!, φωνάζει ἡ Κατερίνα ἀπ' τὸ κρεβάτι. Πίσω ἀπὸ τὴν...

Μὰ εἶναι πιὰ αἰργά! Τὸ Ἑλληνόπουλο νοιώθει ἓνα δυνατὸ πόνο στὸ κεφάλι σὰν νὰ τὸν χτύπησιν ξαφνικὰ μὲ σφυρί!

Τὰ αὐτιά του βουίζουν σὰν νὰ δουλεύουν χιλιάδες μηχανές μέσα στὸ κεφάλι του. Χιλιάδες ἤλιοι στρφογυρίζουν μπροστὰ στὰ μάτια του. Ἐπιπλέον, ἓνα πύκνo σκοτάδι τὸν τυλίγει....

Ὅταν συνέχεται, βλέπει τὴν Κατερίνα σκυμμένη ἐπάνω του νὰ τὸν κυττάξῃ μὲ ἀγωνία. Ὁρθίος διπλά της, ὁ Σπίθας, τρίζει τὰ δόντια του μὲ μανία καὶ μουγγρίζει χτυπώντας μὲ τὴ γροθιά του τὸ τοίχο.

— Τί συνέβη; ρωτᾷ τὸ

Πα.Σι. - Φάντασμα.

— 'Η Κόμπρα ήταν κρυμμένη πίσω από την πόρτα, απαντάει; ή Κατερίνα. Όταν μπήκες, σέ χτύπησε στο κεφάλι με την κάννη του πιστολιού της, σ' έρωξε αναίσθητο, ανέτρεψε το Σπίθα και κατάρθωσε να ξεφύγει.

Ο Σπίθας εξακολουθεί να κοιπανάει τον τριχο με τη γροθιά του.

— Σπίθα λέει: σπών εαυτό του. Είσα: βλάκας! Σου ξέφυγε μέσα από τα χέρια σου η Κόμπρα! Σέ καταδικάζω σέ αυστηρή νηστεία! Δέ θα βάλω μπουκιά από στόμα σου γιά τρείς βδομάδες ώρες!

Ο Γιώργος αναρθώνεται και λέει γοργά:

— Άφησε τις ανησυχίες, Σπίθα! Πρέπει να είμαστε εύχοι στημένο! αφού σώσαμε την Κατερίνα! Έξ άλλου, δέ χάθηκε ακόμη κάθε έλπιδα να πιάσουμε την Κόμπρα και να ματαώσουμε τα σχέδια της και τα σχέδια του Χίτλερ! Πήγανε άμέσως στο διαμέρισμά μας και φέρε εδώ τον Μούτς. Αν τó σκυλί δέν έχει τη βλακεία του άφέντη του, θα μπορέση να άκολουθήση τά ίχνη της Κόμπρας και να μάς άδηγήση σέ κανένα άλλο κρησφύγετό της!

Έχει πιά νυχτώσει. Τρία πα.Σι. άσχυρίζουν γοργά τους δρόμους του Λονδίνου, άκολουθώντας ένα σκυλάκι που τρέχει από έδω κι άπ' εκεί ψάχνοντας παντού με τη

μυτίσα του.

Πρόχωραύν πλησάζοντας έλα και πιο πολύ προς τó κέντρο της πόλεως. Όταν φτάνουν μπροστά στη μεγάλη μητροπόλη του Λονδίνου, τó σκυλάκι σταματάει γιά μερικά λεπτά μπροστά σέ μιά πλάγια πόρτα της έκκλησίας, μυρίζοντας τά σκαλοπάτια. Έπειτα, γυρίζει και άπομακρύνεται με κατεύθυνση τó λιμάνι της πόλεως αυτή τη φορά.

Τό λιμάνι και οι προκυμαίες του είναι κατασκότεινα. Έπειδή κάθε τόσο τά γερμανικά άεροπλάνα κάνουν έπιδόσεις και βομβαρδισμούς ή άγγλική κυβέρνηση έχει βώσει διαταγές να μην άνάβουν κανένα φώς στο διάστημα της νύχτας.

Τό σκυλάκι, που δέν είναι άλλο από τον μικρόσωπο άλλά ήρωικό Μούτς, φτάνει στην προκυμαία, σταματάει και άσμιζεται τον άέρα. Καί τότε άρχίζει να γρυλλίζει σιγανά, με τó μουσούδι του στραμμένο προς ένα μεγάλο πλοίο, άγκυροβολημένο σέ άπόσταση έκαστό μέτρω άπό πην προκυμαία. Τά διαπεραστικά μάτια του Πα.Σι. Φάντασμα ξεχωρίζουν μιά βάρκα να γλιστρά σαν φάντασμα πάνω στα νερά, με κατεύθυνση: τó πλοίο αυτό.

Χωρίς να διαπίση, παίρνει την άπόφασή του. Άν ό Μούτς δέν έχει κάνει λάθος, ή βάρκα αυτή περιέχει Γερμανούς και πηγαίνει στο πλοίο αυτό γιά να κάνει συμ-

ιστοράζω! Πρέπει λοιπόν να δράση άμέσως.

Κυττάζει γύρω και διακρίνει: μιάν άλλη βάρκα δεμένη στην προκυμαία.

— Ήλَاτε, παθιά! λέει στους φίλους του.

Τρέχουν και οι τρεις μαζί στη βάρκα, πήδουν μέσα, λύνουν το σκοινί και άρχίζουν να λάνθουν.

Έχουν διασχίσει τη μισή ύπλοισα, πού χωρίζει το πλοίο από τη στεριά, όταν ο Γιώργος βλέπει την άλλη βάρκα να φτάνη στο πλοίο, να προσεγγίξη σ' αυτό και σχεδόν άμέσως να απομακρύνεται: πόλιν και να κατευθύνεται προς την προκυμαία. Καταλαβαίνει. Οι Γερμανοί κέλλησαν ασφαλώς μ'ά βόμβα στο πλοίο του σκάφους και από στιγμή σε στιγμή θα γίνει ή έκρηξη!

Πραγματικά, καθώς οι δυο βάρκες δέν απέχουν π'ά μετξύ τους παρά μόνο μερικά μέτρα, μ'ά γλώσσα φωτιάς τινάξετα. προς τον ουρανό και μεταδόθηκε τη νύχτα σέ μέρα! Τό μεγάλο πλοίο σηκώνεται στον άέρα και σκορπίζεται: σέ τρία μεγάλα κομμάτια, πού πέφτει πάνω στην θάλασσα και βουλιάζουν άμέσως! Ένας έκκωφαντικός κρότος κάνει τ'αυτά των παθών: να πονέσουν και ένα περσάσιο κύμα, πού δημιουργήσε ή έκρηξη, έρχεται και σπρώχνει με δύναμη τις δυο βάρκες.

Η Κατερίνα χάνει την ισοροπία της και πέφτει: στη

θάλασσα, ενώ ή βάρκα των άλλων άναποδογυρίζεται, άβειλίζοντας τó ανθρώπινο φορτίο της στο νερό. Οι έπιβάτες της ήσαν τρεις. Δυο άντρες και μ'ά γυναίκα, πού ο Γιώργος άναγνωρίζει: άμέσως. Είναι ή Κόμπρα και κολυμπάει γοργά προς τó μέρος της Κατερίνας. Τό Παίδι - Φάντασμα είναι έτοιμο να στρέψη τη βάρκα προς τó μέρος της, όταν οι δυο σύντροφοι της Γερμανίδας, φτάνουν κοντά του και με έπ'δέξες κινήσεις καταφέρνουν να άνεβούν στην βάρκα του.

Μ'ά άγρια πάλη έπακολουθεί. Μέσα στη βάρκα, τό Παίδι - Φάντασμα και ο Σπίδας πολεμούν με μανία με τους δυο Γερμανούς. Στο νερό ή Κόμπρα και ή Κατερίνα διεδóγουν μ'ά μονομαχία ζωής και θανάτου.

Τά δυο Έλληνισπούλα δέν άργούν να θέσουν έκτός μάχης τους δυο Γερμανούς. Τους έφαρμάζουν μεκές λαβές ίσπων κής πάλης και, οι δυο γεληγματικοί συμπατέρες τού Χίτλερ πέφτουν στο νερό με τις αισθήσεις τους χαμένες και έξοφανίζονται: γ'ά πάντα μέσα στην μαύρη θάλασσα.

Όταν όμως ο Γιώργος γυρίζει: προς την Κατερίνα και την Κόμπρα, νιώθει: ένα παγερό χέρι: να τού σφιγγη τη καρδιά. Η Έλληνισπούλα και ή Γερμανίδα έχουν χοθή και αυτές! Δέν φαίνονται πουθενά! Φαίνεται ότι έχουν βυθιστή στα νερά αγκαλιασμένες σ' ένα αγκάλιασμα θανάτου..

Τὸ Παιδί - Φάντασμα ἀνασηκώνεται γιὰ νὰ ριχθῇ στὰ νερὰ καὶ νὰ προσπαθῇ νὰ βρῇ τὴν ἀγαπημένη του, μὰ ἰσταματάει. Διακρίνει σὲ ἀρκετὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὴ βάρκα του, πρὸς τὰ δεξιὰ, πρὸς τὴ στεριά, μιὰ ἄλλη βάρκα μὲ δυὸ κωπηλάτες νὰ σκίζῃ τὰ νερὰ ὀλοταχῶς. Στὸ πίσω μέρος τῆς βάρκας εἶναι καθισμένες δυὸ γυναῖκες: ἡ Κόμπρα καὶ ἡ Κατερίνα!

Σίγουρα, ὑπῆρχαν κι' ἄλλοι συνένοχοι τοῦ Χίτλερ ἐκεῖ κοντὰ καὶ εἶχαν βοηθήσει τὴν Κόμπρα νὰ αἰχμαλωτίσῃ τὴν Κατερίνα!

— Γρήγορα, Σπίθα!, φωνάζει. Τὰ κουτιά!

Τὰ δυὸ παιδιὰ ἀρπάζουν τὰ κουτιά κι' ἀρχίζουν νὰ λάμνουν μὲ ὅλη τους τὴ δύναμι πρὸς τὴ στεριά. Μὰ εἶναι πιά πολὺ ἀργά. Ἐνῶ ἀκόμη ἀπέχουν παλὺ ἀπὸ τὴν προκυμαία, βλέπουν τοὺς Γερμανοὺς νὰ φτάνουν στὴ στεριά, νὰ πηδοῦν ἔξω, νὰ μπαίνουν σ' αὐτοκίνητο ποὺ περιμένει ἐκεῖ νὰ χάνονται μέσα στὴ νύχτα ἀναπνύσσοντας δαιμονισμένη ταχύτητα!

Τὸ Παιδί - Φάντασμα βγαίνει μαζί μὲ τὸν Σπίθα στὴν προκυμαία δυὸ λεπτά ἀργότερα μὲ μαύρη ἀπόγνωση στὴν ψυχὴ. Τί νὰ κάνῃ; Πῶς νὰ βρῇ τὴν ἀγαπημένη του; Ὁ Μούτς δὲν μπορεῖ νὰ ἀκολουθήσῃ τὰ ἴχνη τῶν Γερμανῶν μὲ τὴν ὁσμὴ, γιὰτὶ ἡ μυρωδιά τῆς βενζίνης σκεπάζει κάθε ἄλλη μυρουδιά. Τί πρέπει νὰ κάνῃ;

Καὶ τότε μιὰ σκέψις ἀσπράφτει στὸ μυαλὸ του. Θυμᾶται ὅτι ὁ Μούτς εἶχε σταματήσει γιὰ ἀρκετὴ ὥρα μπρὸ σπὰ στὴ πλάγια πόρτα τῆς μητροπόλεως τοῦ Λονδίνου, πρὶν ἀδηγήσῃ τὰ Ἑλληνόπουλα στὸ λιμάνι. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι καὶ ἡ Κόμπρα εἶχε σταματήσει στὸ ἴδιο σημεῖο, ὅτι ἴσως εἶχε μπη μέσα στὴν ἐκκλησία! Καὶ σημαίνει ὅτι ἴσως οἱ Γερμανοὶ ἱσχυροτέρῃ ἔχουν ὡς κρησφύγετό τους τὸ μόνο μέρος ὅπου κανένας δὲν θὰ σκεπτόταν ποτὲ νὰ ψάξῃ νὰ τοὺς βρῇ τὴν ἴδια δηλαδὴ τὴ Μητρόπολι; τοῦ Λονδίνου!

Ἐνῶ τὸ λιμάνι ἔχει ἀναστατωθῇ ἀπὸ τὴν ἐκρηξί καὶ δεκάδες αὐτοκίνητα τῆς ἀστυνομίας καὶ τῆς πυροσβεστικῆς ὑπηρεσίας φτάνουν ἐκεῖ ἀπὸ κάθε πλευρά, ὁ Γιῶργος μὲ τὸ Σπίθα ξοπίσω του τρέχει μέσα σ' ἕνα γειτονικὸ δρόμο, βρίσκει ἕνα ταξί, μπαίνει μέσα καὶ λέει:

— Στὴ μητρόπολι! Γρήγορα! Θὰ ἔχῃς πέντε λίρες δῶρο ἀν ἀναπτύξης ὅλη τὴν ταχύτητά σου!...

* * *

Μπροστὰ στὴν πλάγια μικρὴ πόρτα τῆς ἐκκλησίας, τὸ Παιδί - Φάντασμα διστάζει. Εἶναι ἀραγε σωστὴ ἡ σκέψις του; Πρέπει νὰ μπη μέσα στὴν ἐκκλησία; Μήπως...

Μὲ μιὰ ἀνυπομονή κίνησι τοῦ κεφαλοῦ τοῦ παραμερίζει τοὺς δισταγμούς του. Πρέπει νὰ κινηθῇ γοργὰ καὶ ἀποφασιστικὰ ἀν θέλῃ νὰ σώσῃ

τὴν ἀγαπημένη του καὶ νὰ ματαιώσῃ τὰ σχέδια τῆς σατανικῆς Γερμανίδας. Βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ γενικὸ ἀντικλεῖδι, μὲ τὸ ὁποῖο τὸν ἔχει ἐφοδιάσει τὸ Στρατηγεῖο τῶν Συμμαχῶν καὶ μὴ στιγμὴ ἀργότερα ἡ πόρτα ἔχει ἀνοίξει.

Τὰ παιδιὰ μπαίνουν καὶ βρίσκονται μέσα σ' ἓνα διάδρομο κατασκότεينو καὶ στενὸ, ποὺ ὁδηγεῖ πρὸς τὸ πίσω μέρος τῆς ἐκκλησίας. Τὸν ἀκολουθοῦν καὶ φτάνουν σὲ μὴ κλειστὴ πόρτα. Τὸ ἀντικλεῖδι τοῦ Παιδιῦ - Φάντασμα δουλεύει πάλι καὶ ἡ πόρτα ἀνοίγει. Μπαίνουν τώρα σ' ἓναν ἄλλο διάδρομο, στὸ βάθος τοῦ ὁποῖου ὑπάρχει μὰ ἄλλη πόρτα μισάνοιχτη καὶ φωτισμένη. Πλησιάζουν μὲ προφυλάξεις στὴν πόρτα αὐτὴ καὶ σταματοῦν κοντὰ στὸ ἀνοιγμὰ τῆς.

Βλέπουν ἓνα μικρὸ δωμάτιο. Σὲ μὴ καρέκλα εἶναι δεμένη ἡ Κατερίνα. Ὁρθία μπροστὰ τῆς στέκεται ἡ Κόμπρα. Δίπλα στὴν Κόμπρα στέκεται ἓνας ἄντρας ποὺ φαρεῖ τὸ σκούρο ράσο τοῦ καντηλιανόφτη. Πιὸ πέρα δυὸ ἄλλοι ἄντρες ἔχουν ἀκουμπισμένη τὴν πλάτη τους στὸν τοῖχο.

«Ὁ καντηλιανόφτης εἶναι δικός τους λοιπόν!», σκέπτεται ὁ Γιώργος. Γι' αὐτὸ μποροῦν νὰ χρησιμοποιοῦν ὡς κρησφύγετο τὴν ἐκκλησίαν χωρὶς κίνδυνον νὰ γίνῃ ἀντιληπτὴ ἡ παρουσία τους!»

Ἡ Κόμπρα λέει:

— «Ὅτι καὶ νὰ κάνῃ τὸ Παιδί - Φάντασμα δὲ θὰ μπορέσῃ νὰ σταματήσῃ τὴν προέλασιν τῶν Γερμανῶν! Αὐριο τὸ πρωῒ στὶς πέντε ἀκριβῶς μὴ ὀλόκληρη στρατιά θὰ ξεκινήσῃ ἀπ' τὶς ἀκτὲς τῆς Γαλλίας καὶ θὰ ἐπιτεθῇ ἐναντίον τῆς Ἀγγλίας! Τὴν ἴδια στιγμὴ ἑκατοντάδες, χιλιάδες ἀεροπλάνα θὰ ἀρχίσουν νὰ σφυροκαποῦν τὶς ἀγγλικὰς πόλεις καί...»

Ὁ Γιώργος δὲν ἀκούει ἄλλο. Ἡ προσοχὴ του εἶναι στραμμένη ἄλλου. Βήματα ἀντηχοῦν πίσω του. Γυρίζει καὶ βλέπει τρεῖς ἄντρες νὰ ἔρχονται ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ εἶχαν ἔρθῃ τὰ δυὸ Ἑλληνόπουλα!

Οἱ νεοφερμένοι τοὺς βλέπουν κι' αὐτοί. Φωνὲς ἀντηχοῦν μέσα στὸ διάδρομο. Αὐτοὺ ἐπακολουθεῖ εἶναι κατὰ πού δύσκολα μπορεῖ νὰ τὸ περιγράψῃ κανεὶς. Ἀκόμη καὶ τὸ ἴδιο τὸ Παιδί - Φάντασμα δὲν κατὰλαβε καλὰ - καλὰ πῶς δρέθηκε μαζί με τὸ Σπίθα πάνω στὸ καμπαναριὸ τῆς ἐκκλησίας κυνηγημένος ἀπὸ τοὺς Γερμανούς!

Τὸ καμπαναριὸ εἶναι ἓνα ὀλόκληρο κτίριο, μὲ διαδρόμους καὶ ἀμέτρητες καμπάνες πυροβολώντας καὶ πυροβολοῦμενοι οἱ δυὸ μικροὶ ἥρωες χάνουν ὁ ἓνας τὸν ἄλλο μέσα στὸ σκοτάδι καὶ οἱ δύο διαδρόμους τοῦ καμπαναριοῦ.

Ὁ Σπίθας σταματᾷ γιὰ νὰ πάρῃ τὴν ἀνάστα του, κρυμμένος ἀνάμεσα σὲ μερικὰς μεγάλης καμπάνης. Ξαφνικά, δι-

αποσπώνει με τράνο ότι έχει χάσει: τó π.σ.ό.λι του και ότι είναι: άοπλος! Χωρίς να χάσει ούτε στιγμή, σηκώνει: τά χέρια του και ξεκρεμάει: από μια καμπάνα ένα μεγάλο και βαρύ γλωσσίδι. Με τó πρωτό-τυπο αυτό όπλο στο χέρι: αντιμετωπίζει: ένα Γερμανό που πλησιάζει: προς τó μέρος του άνώπτερος. Ένα γοργό χτύπημα και ό σαρπηστέρ του Χίτλερ ταιξιδεύει: στον κόσμιο των όνειρων. Την ίδια τύχη έχει κι: ένας άλλος Γερμανός που πλησιάζει: σέ λίγο από την αντίθετη κατεύθυνση: μ' ένα αυτόματο στο χέρι, ψάχνοντας να βρει ανάμεσα στις καμπάνες τά δυό Έλληνόπουλα. Ό Σπίθας τόν αφήνει: να πλησιήσει: σέ απόστασι: μισού μέτρου και τó γλωσσίδι της καμπάνας άνεβοκατεβαίνει. Ό Γερμανός σωριάζεται δίπλα στον πρώτο.

Προχωρεί πó πέρα άνάμεσα στις καμπάνες και ξαφνικά σταματάει: γουρλώνοντας τά μάτια του. Βλέπει: κάτι που κάνει: τίς τρίχες του κεφαλιού του να σηκώνουν όρθιες. Βλέπει: τó Πα.Σι - Φάντασμα να παλεύει με ένα Γερμανό και με τήν Κάμπρα. Η Γερμανίδα και ό συμπατριώτης της τόν χτυπούν από δυό μερικές και τó Έλληνόπουλο δυσκολεύεται να άποκρούη τά χτυπήματά τους. Ό Σπίθας ετοιμάζεται: να κινηθεί προς τó μέρος του, όταν ό Γώργος κάνει: κάτι έκπληκτικό. Σκύβει: άπότομα, τή στιγμή

άκριβώς που ό Γερμανός του είναι: με τρεμερή γραβιά. Τά χέρια του περιβάει: πάνω από τó κεφάλι: του Πα.Σι - Φάντασμα και χτυπάει τήν Κάμπρα με τóση δύναμη: ώστε ή Κόση του Χίτλερ τινάζεται προς τά πίσω, σκοντάφτει: πάνω στο πεζούλι, γέρνει: και πέφτει: στο κενό αφήνοντας ένα άνατριχιαστικό ούρλιαχτό τρούου και άπογνώσεως!

Μευγγρίζοντας σαν μανία ισμένο άγγιμι, γιατί έσπελε υόδες του τήν Κάμπρα στο θάνατο, ό Γερμανός χυμάει: πάνω στο Γώργο. Μα τόν πέρμει: ή ίδια τύχη. Τό Πα.Σι Φάντασμα, άππλλαγμένο από τόν ένα αντίπαλό του δέν δυσκολεύεται να του εφαρμόσει: μ' άσβη και να τόν στείλει κι: αυτόν να βρει τήν συμπατρίδα του...

Λίγες ώρες άργότερα, τά τρία τελημερά Έλληνόπουλα ταξιδεύουν με άεροπλάνο για τήν Ελλάδα. Την ίδια ώρα, χιλιάδες συμπατριώτες άεροπλάνο αφορκοκρύν τά παράλια της Γαλλίας.

Είσοπημένο από τó Πα.Σι - Φάντασμα, τó Συμμαχικό Στρατηγείο συντρίβει: τά γερμανικά στρατεύματα και ματαιώνει: για πάντα τά σχέδια του Χίτλερ για μ' άποίσει: στην Άγγλία! Χάρς στα Έλληνόπουλα, τά έλεύθερα έθνη του κόσμου σώθηκαν από μ' ά τρομακτική καταστροφή και από μ' ά φρικτή σκλαβιά...

Στο επόμενο τεύχος, τὸ 105, ποὺ θὰ κυκλοφορήσῃ τὴν ἐρχόμενη ἐβδομάδα μὲ τὸν τίτλο:

ΤΟ ΛΑΣΤΙΧΕΝΙΟ ΠΑΙΔΙ

(Ὁ Γυιὸς τοῦ Φρανκενστάιν)

κάνει τὴν ἐμφάνισί του ἓνας νέος πράκτωρ τῶν Γερμανῶν ποὺ θὰ καταπλήξῃ μὲ τὶς ἱκανότητές του καὶ μὲ τὴν σκληρότητά του! Τὸ Λαστιχένιο Παιδί εἶναι ὁ γυιὸς τοῦ τρομεροῦ Φρανκενστάιν, τοῦ περίφημου κατασκόπου τῆς Γερμανίας, ποὺ τὸν ἐξόντωσε τὸ Παιδί - Φάντασμα μὲ τὴ βοήθεια τῆς Κατερίνας καὶ τοῦ Σπίθα! Τώρα,

ΤΟ ΛΑΣΤΙΧΕΝΙΟ ΠΑΙΔΙ

ἔρχεται γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ καὶ νὰ σκορπίσῃ τὴν καταστροφὴ καὶ τὸν ὄλεθρο στὴν Ἑλλάδα!

Τὸ τεύχος 105 ἀποτελεῖ τὴν ἀρχὴ μιᾶς νέας περιόδου τοῦ «Μικροῦ Ἡρώος», μιᾶς περιόδου ποὺ θὰ κάνῃ τὴν καρδιά κάθε Ἑλληνόπουλου νὰ χτυπήσῃ ἀπὸ συγκίνηση καὶ ἐνθουσιασμό. Ὅσο γιὰ τὸ Σπίθα, παθαίνει κάτι ποὺ τὸν κάνει νὰ μὴν μπορῇ νὰ φάῃ καὶ τὸ ἀδιάκοπα πεινασμένο παιδί γίνεται δυστυχισμένο!

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΗΡΩΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΗΡΩΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΒΑΤΟ
(ΑΝΑΤΥΠΩΣΙΣ)

Έτος 2ον — Τόμος 13ος — Άριθ. τεύχους 104 — Δραχ. 2
Γραφεία Λέκκα 22 (έντὸς τῆς στοᾶς). Τηλέφ. 228.983

Δημοσιογραφικὸς Δ)ντῆς: Σ. Ἀνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οἰκονομικὸς Δ)ντῆς: Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγὸς 38
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηθεασιλείου, Ταταούλων 19, Ν. Σμύρνη
Ἐπιστολαί, ἐπιταγαί: Γεώργ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Ἀθήναι

Συδρομαὶ ἐσωτερικοῦ:	Συδρομαὶ ἐξωτερικοῦ:
Ἑτησία δρχ. 100	Ἑτησία δολλάρια 4
Ἐξάμηνος » 55	Ἐξάμηνος » 2

Σὲ λίγες μέρες

κυκλοφορεῖ ἓνα νέο ἀνάγνωσμα ἐβδομαδιαίων αὐτοτελῶν
περιπετειῶν, τό

ΛΑΣΣΟ

Οἱ καλύτερες αὐτοτελεῖς περιπέτειες τῶν κάου-μπόυ!
Μιά πολυτελὲς ἔκδοσις σὲ μεγάλο σχῆμα, μὲ πλούσια εἰκο-
νογράφησι!

Τιμὴ 2 δραχμές.

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΦΕΓΓΑΡΙΟΥ

